

ΚΡΑΥΓΗ

ΤΟΥ ΕΚΠΛΗΘΟΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΡΙΤΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΥΠΟ Μ. Γ. ΣΑΚΕΔΔΑΡΙΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δραχ. 5

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Φραγ. 10

ΕΞΑΜΗΝΟΙ

3

6

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΣΙΣ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

Ὁδὸς Ἀγίου Ἀνδρέου
ἐναντὶ ὁμωνύμου Ναοῦ

ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ὁ Γκίνης εἶνε ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ εὐπαίδευτος καὶ δεξιὸς καὶ γνώστης τῆς καταστάσεως τοῦτου. Εἶναι καὶ βουλευτὴς Σπετιῶν. Ὡς βουλευτὴς, ὁμιλῶν περὶ τοῦ Ναυτικοῦ ἀπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ βήματος εἶπε τὰ ἑξῆς.

«Διή εἰσαν τοὺς ἀξιωματικούς εἰς Πατρικίους καὶ εἰς Πληβεῖους !!»

Ὁ χαρακὴρ τοῦ ἄνδρος, πικρὸς, ὀδυνηρὸς. Ἀλλ' ἀληθής. Οἱ βουλευταί, ὁ τύπος, ἡ κοινωνία, ἠρκέσθησαν νὰ κουνήσουν τὴν κεφαλὴν, νὰ αἰσθάνθων αἰσθημα βαρυθυμίας, καὶ νὰ σιωπήσουν, ὅπως ἐσιώπων εἰς ὅλα τὰ σοβαρὰ ζητήματα, τὰ ὅποια ὑπενομένου τοῦ ἔθνους τὸ μέλλον.

Εἰς τὴν τρομερὰν καταγγελίαν τοῦ Γκίνης κανεὶς δὲν ἠρώτητε— Τίνες διήρεσαν τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ Ναυτικοῦ εἰς Πατρικίους καὶ Πληβεῖους;

Ἡ «Κραυγὴ» πιστὴ εἰς τὴν ἀρχήν, ἣν ἀκολουθεῖ, εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ προμαχεῖ, θέτει πρὸ τοῦ ἔθνους τὴν ἐρώτησιν— τίνες εἶνε αὐτοὶ ποὺ διὰ τῆς διαιρέσεως εἰς τάξεις παραλύουν τὴν ναυτικὴν δύναμιν τοῦ ἔθνους, δηλαδὴ διαπράττουν ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας κατὰ τοῦ Κράτους καὶ τῆς φυλῆς;

Εἶνε πολιτικὸς ἄνθρωπος;

Ὁχι. Ἄν εἶνε πολιτικὸς ἄνθρωπος, πρωθυπουργὸς, ἔστω καὶ μετὰ ὅλον τὸ κόμμα του, τὸ κακὸν θὰ ἦτο μικρόν, διότι θὰ ἦτο παροδικόν. Τὰ ἔργα ἑνὸς πρωθυπουργοῦ δὲν εἶνε μόνιμα, παρέρχονται. Καὶ μία ἄλλη Κυβέρνησις τὰ ἀνατρέπει καὶ εἰσάγει τὴν τάξιν καὶ τὴν ὀργάνωσιν.

Ἀλλ' ὁ Γκίνης δὲν ὁμίλητε περὶ παροδικῆς καταστάσεως. Ὁμίλητε περὶ μόνιμου, περὶ συστηματικῆς καταστάσεως Πατρικίους καὶ Πληβεῖους. Ἰδοὺ ἡ τρομε-

ρά τοῦ κραυγῆ, ἰδοὺ ἡ φοβερά κατηγορία, Πατρικίους καὶ Πληβεῖους.

Ἄν ἡ Ἐθνικὴ ἀντιπροσωπεῖα ἦτο εἰς τὸ ὕψος τῆς θὰ ἐῖταμάτα ἐνώπιον τῆς φοβερᾶς αὐτῆς ἀποκαλύψεως. Καὶ ἂν παρακολουθούσαν τὰ φαινόμενα τῆς πολιτικῆς τοῦ παρελθόντος θὰ ἔβλεπον, ὅτι ἡ διαίρεσις τοῦ Ναυτικοῦ εἰς Πατρικίους καὶ Πληβεῖους δὲν εἶνε παροδική, ἀλλὰ ἄλλους κλάδους τοῦ ἔθνικοῦ ἡμῶν βίου.

Καὶ ὁ στρατὸς τῆς ξηρᾶς τὸ αὐτὸ φαινόμενον ἐπαρουσίαζε. Οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχον διαιρεθῇ εἰς εὐνοούμενους καὶ μὴ. Καὶ ἀξιωματικοὶ εἰς ἰδίαν συνεντεύξειν καὶ ὁ τύπος κατὰ διαφόρους περιστάσεις, ὁμιλοῦν περὶ κλίμας, περὶ προνομιούχων, περὶ εὐνοουμένων ἐν τῷ στρατῷ.

Καὶ τὰ παύματα ἦσαν ὀδυνηρὰ καὶ αἱ διαμαρτυρίαι ζωηραί.

Καὶ ἂν τὸ Ναυτικὸν εἶχε καὶ ἔχη τοὺς Πατρικίους καὶ τοὺς Πληβεῖους του, ὁ στρατὸς τῆς ξηρᾶς εἶχε καὶ ἔχει τὴν κλίμακα του, τοὺς προνομιούχους, τοὺς εὐνοούμενους του.

Τὸ αὐτὸ φαινόμενον παρατηρήθη καὶ ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ πολιτικοῦ βίου ἐν Κρήτῃ. Καὶ ἐκεῖ ἐφηρμόθη ἡ τακτικὴ αὕτη. Καὶ ἐκεῖ ἠκούσθη ἡ φωνὴ αὕτη ἡ ἀποτρόπαιος. Εἰσθε ἔθνηκοι οἱ μὲν. Καὶ εἰσθε προδότες, οἱ δέ.

Ἄς συνενωθῶν μόνον τὰ τρία αὐτὰ φαινόμενα, ἃς ἐξετασθῶν εἰς τὰς αἰτίας των, ὅπως ἐπιβάλλει ἡ κριτικὴ. Δὲν ἀποδεικνύουν, ὅτι καὶ οἱ Πληβεῖοι καὶ Πατρικίους τοῦ Ναυτικοῦ, καὶ αἱ κλίμακα καὶ οἱ προνομιούχοι καὶ οἱ εὐνοούμενοι τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς καὶ οἱ ἔθνηκοι καὶ οἱ προδότες ἐν Κρήτῃ, δὲν εἶνε τὸ ἔργον τῆς τύχης, ἡ πολιτικῆς, παροδικῆς, ἀλλὰ

τὸ ἔργον πολιτικῆς συστηματικῆς διαρκούς, μόνιμου;

Τὸ αὐτὸ φαινόμενον τῆς διαιρέσεως παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰ ἄτομα.

Ἄς ἐξετάσων τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Λαπαθιώτου, τοῦ στρατηγοῦ Κωνσταντινίδου, τοῦ Ἀμβροσίου Λαρίστης. Καὶ θα εὕρουν τὴν πολιτικὴν αὐτὴν τὴν μόνιμον καὶ σταθερὰν καὶ συστηματικὴν, ἡ ὅποια διαίρει καὶ καταδιώκει.

Τὶ εἶπεν ὁ Λαπαθιώτης ἐνώπιον τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου:

«Πρώτῃ εἰς τὸ Γουδοὺ ἡμῶν ὑπο επιτηρητικὴ διαρκὴς. Ἡ πρὸς με ἐπίσκεψις τῶν ὑπαξιωματικῶν ἦτο ἐν φάντασμα, μία ἀφορμὴ νὰ μὴ πετάξουν εἰς τὴν ἀποστρατίαν».

Καὶ τὸ ἀνώτατον στρατιωτικὸν Συμβούλιον ἠρώτω τὸν Λαπαθιώτην.

Διατί ἔθεταν τὸν Κωνσταντινίδην εἰς διαθεσιμότητα; Διὰ τὴν ὑπόθεσιν Λαπαθιώτου, ὡς ἰσχυρίσθη ὁ κ. Βενιζέλος; Χάλλα καὶ κολοκυθάκια. Ζητήσατε τὸν Στρατιωτικὸν Σύνδεσμον διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν καταδίωξιν τοῦ Κωνσταντινίδου ἐνὸς τῶν ἰκανωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ, ἐνὸς ἡρώος εἰς τὴν μάχην τῶν Βουκολιῶν, κατὰ τὴν κατάληψιν τῆς Κρήτης τῷ 97, μάχην τὴν ὅποian αὐτὸς ἐτχεδιάζε καὶ διεξήγαγεν. Ἡρως προσωπικῶς καὶ στρατηγὸς ἐκ μαθήτεως, τοῦ ὁποίου τὴν ἰκανότητα ἐμαστύρησε διὰ διπλώματος τιμῆς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς ἀντιστρατήγος Τιμολέων Βάστας.

Καὶ ὅμως αὐτὸν τὸν στρατηγὸν ἔθεσαν ἄνευ ἀφορμῆς εἰς διαθεσιμότητα εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ἐπαγγέλλονται τὴν ὀργάνωσιν τοῦ στρατοῦ.

Καὶ δὲν ἐννοοῦν, ὅτι, ὅταν καταδιώκουν τὸν Λαπαθιώτην καὶ ἡ στρατιωτικὴ δικαιοσύνη τὸν κηρύττει ἄθωον, παραλύουν τὴν πειθαρχίαν τοῦ στρατοῦ.

Καὶ ὅταν καταδιώκουν ἓνα στρατηγὸν

άνευ αιτίας καταρρίπτουν τὸ ἀξίωμα τὸ στρατιωτικὸν καὶ διεγείρουν τὴν ἀγανάκτησιν τῶν τιμίων στρατιωτῶν κατὰ ταύτης πολιτικῆς ὑποκρισίας.

Ἡ καταδίωξις τοῦ Ἀμβροσίου Λαρίσσης δὲν εἶνε ἐκ τῶν γεγονότων, τὰ ὅποια διέρχονται ὡς ἀπλᾶ συμβεβηκότα.

Δὲν εἶναι ἡ δωροληψία, ὅπως ισχυρίσθησαν οἱ ὑποκριταί, ἡ ὁποία διήγειρε τὴν μῆνιν τοῦ Μητροπολίτου. Ἄν ἡ δωροληψία ἦτον ἡ ἀφορμή, πολλοὶ τῶν Ἱεραρχῶν θὰ καθήρουντο προτύτερα. Ζητήσατε καὶ ἐδῶ τὸν Στρατιωτικὸν Σύνδεσμον, ὃν ὑλόγησεν ὁ Ἀμβρόσιος. Ζητήσατε τὸ Ῥωσσικὸν καλπάκι κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν Συνοδικῶν. Ζητήσατε τοῦ Ἀμβροσίου τὴν στάσιν κατὰ τὸν ἐκχυδαϊστὸν τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ τότε θὰ ἀνεύρετε μίαν πολιτικὴν συστηματικὴν καὶ ὄχι πολιτικὴν ἐνὸς Πρωθυπουργοῦ, ἡ ἐνὸς κόμματος ὄχι πολιτικὴν παροδικήν, ἀλλ' ἔμμονον, ἡ ὁποία ἔχει μίαν ἰδέαν νὰ πραγματοποιήσῃ, ὄχι ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἀλλὰ προσωπικὴν ἀίτητον πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους.

Ἄν ἀπὸ τῶν ἀτόμων, τοῦ Ἀμβροσίου, τοῦ Λαπαθιώτου, τοῦ Κωνσταντινίδου καὶ ἀπὸ τῶν ομάδων, τοῦ στρατοῦ τῆς ἑρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πολιτευτῶν τῆς Κρήτης, ἐπεκτείνωμεν τὴν κριτικὴν ἐρευνᾶν καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα τῆς πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, θὰ ἴδωμεν μίαν πολιτικὴν ἐνιαίαν καὶ συστηματικὴν, ἡ ὁποία ἐφήρμοσε τὴν διαίρεσιν καὶ τὴν εὐνοίαν καθ' ὅλας τὰς ἐμβάνσεις τοῦ ἐθνικοῦ βίου.

Ἰδοὺ διατὶ ἡ Συνέλευσις εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ βουλευτοῦ Γκίνη, ἐνὸς ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ, ἔπρεπε νὰ συγκληθῇ καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ, ποῖσι διήρσαν καὶ διατὶ διήρσαν τὸ Ναυτικὸν εἰς Πατρικίους καὶ Πληβείους.

Διότι δὲν θὰ ἀνορθωθῇ τὸ ταλαίπωρον αὐτὸ ἔθνος μὲ τὸν νόμον περὶ ἐρημοδικιῶν, ἀλλ' ὅταν χάραξῃ μίαν πολιτικὴν ἐθνικὴν, ὅταν εἴπῃ εἰς ἐκείνους ποῦ πρέπει, τί ζητεῖ ἡ Ἑλλάς καὶ ποῖα εἶνε ἡ ἀποστολή της. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἡ ἐθνικὴ ἀντιπροσωπεύει δὲν συλλαμβάνει τὰ γεγονότα διὰ τὰ κρίνη συλλήβδην, ἀλλὰ τὰ ἀντιπάρει μεμονομένη, οὐδέποτε θὰ ἐννοήσῃ τί θέλει καὶ ποῦ τὴν ὁδηγοῦν.

Καὶ οὕτω τὸ Ναυτικὸν θὰ μείνῃ μὲ τοὺς Πατρικίους καὶ Πληβείους τοῦ καὶ ὁ Γκίνη τῆς σήμερον καὶ ὁ Γκίνη τῆς ἑξέως θὰ ῥίπτουν μίαν φωνὴν εἰς τὸ κενὸν εἰς ὅτα ἀνθρώπων ἀναισθητῶν καὶ παλινωγῶν.

ΚΟΚΚΟΡΗΣ

Παρέλαθε ὀλίγα ἰδιότροπα ὑποκείμενα τὸ ἐμποροκραφεῖον Ἱεροκόκη, οἱ θέλοντες νὰ ἐνδυναμώσιν ὅλως ἰδιοτρόπως ἅς σπεύσιν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΙΑΣ

ΔΙΑΤΙ ΕΠΕΣΕΝ Η ΕΛΛΑΣ;

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΙΑΣ

ΚΖ'.

Γινώμται περὶ ἐνώσεως τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας. — Σύλλογοι, Καθηγηταὶ καὶ Ἐπίσκοποι. — Βάσεις αἱ Θεῖαι Γραφαὶ καὶ ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία. — Αἱ διαφοραὶ καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς γνώμης. — Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὁ πρόμαχος τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐλευθερίας. — Τὶ ὀφείλουν οἱ Ἀγγλοὶ πρὸς τοὺς Ἑλληνας. — Γινώμται τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λυκούργου.

Οἱ Ἀγγλοὶ δὲν περιορίσθησαν νὰ ἐκδηλώσουν τὸν πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν σεβασμὸν τῶν καὶ τὸν πρὸς τὴν ἑνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν πόθον τῶν δι' ἐγκαρδίων ὑποδοχῶν καὶ λόγων ἀγάπης θερμῶν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Λυκούργον.

Ἔθεσαν τὸ ζήτημα πρακτικώτερον καὶ ἐπεχείρησαν διὰ συζητήσεως νὰ καθαρίσουν τὰ σημεῖα τῆς διαφορᾶς, τὰ ὅποια χωρίζουν τὴν Ἀνατολικὴν ἀπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ ἐξεύρουν τὸν τρόπον τῆς ἁρσεως αὐτῆς, ὅπως καταλήξουν εἰς τὴν πραγματικότητα.

Εἰς μίαν τοῦ προσφώνησιν ὁ ἐπίσκοπος Λιγκολνίας, αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἀχαρκτήρισε τὰς γλώσσας τῆς Δύσεως ὡς βαρβάρους καὶ γλώσσας τοῦ Εὐαγγελίου ὡς θεῖον δώρημα, οὕτω πῶς διετύπωσεν ἐν γενικαῖς ἐκφράσεσι τὸ φρόνημα τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ Λαοῦ εἰς μίαν τοῦ προσφώνησιν, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν ὀλίγα μέρη.

Ἐν τῷ πανιερωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Σύρου καὶ Τήνου κυρίῳ Ἀλεξάνδρῳ Λυκούργῳ χαίρειν ἐν Κυρίῳ.

Ἡμεῖς οἱ Ἐπίσκοποι, Προσβύτεροι, Διάκονοι καὶ πιστοὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συναθροισθέντες ἐλέει Θεοῦ καὶ ἀσπαζόμεθα μετὰ πολλῆς ἀγαλλιόσεως καὶ σεβασμοῦ τὴν εὐπροδόδεκτον τῆς πανιερωτότης σου παρουσίαν ὡς βέβαιον καὶ ζῶντα ἀρχιδόνα καὶ ἐγγυητὴν τῆς πρὸς ἡμᾶς φιλαδελφίας καὶ ὁμονοίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Πάνυ ἀσμένως ἀνεγνώσαμεν τὰ προσφιέστατα καὶ ἐνδοξάτα γράμματα τὰ νεωσι παρὰ τοῦ μακαριωτάτου Γρηγορίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὸν Πανιερωτάτον Μητροπολίτην Καντουαρίας Ἀρχιεπίσκοπον κομισθέντα. Καὶ ἐκτενῶς δέδομεθα τοῦ Πανιοκρατόρος καὶ Παντελεήμονος Θεοῦ, ἵνα διὰ τῆς ὑπερεντεύξεως τοῦ ἐνὸς Μεσσίτου, Υἱοῦ αὐτοῦ ἀγαπητοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου καὶ ἐπιχορηγίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σθεσίμως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ... Καὶ ἵνα μεθ' ὧν κατὰ πάντα Ἀνατολὴν σφιγκτοτέρας ἀγάτης δεσμοῖς συναφθέντες καὶ μετὰ πάντων ἐν πᾶσι τῆς οἰκουμένης χριστιανῶν καθηγιασμένοι ἐν τῇ ἐνότητι τοῦ πνεύματος καὶ τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, γενναίως μεθ' ὧν συνεχλεύωμεν ὡς καλοὶ στρατιῶται Χριστοῦ, ἕνα ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας ἔχοντες καὶ ἐν κοινὸν παράσημον, τὸν τιμιώτατον αὐτοῦ σταυρὸν, καὶ τὰς ἀγίας καθέθεον πνεύ-

στους Γραφὰς κρατοῦντες ἐμπεδῶς ὡς βέβαιον καὶ ἀναμάρτητον Θεοῦ λόγον, καὶ κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἁγίων πατέρων στοιχοῦντες, καὶ κατὰ τοὺς κανόνας τῶν ἀρχαίων Συνόδων τῶν γνησίων καὶ ἐτοιμῶν Οἰκουμενικῶν ἐκτάκτως περιπατοῦντες, ἐναγωνίζεσθαι δυνάμεθα τῇ ἁπλῇ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει. Καὶ κατὰ τῶν νεωτερισμῶν καὶ ραδιουργιῶν ἀνδρικῶς στρυτεύεσθαι. » κ.τ.λ.

Ὁ Ἐπίσκοπος λοιπὸν Λιγκολνίας προέβη εἰς μίαν ὁμολογίαν περισπούδαστον ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπεθύμει σφιγκτοτέρας δεσμοῦς μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ ἕνα ἀρχηγὸν τὸν Χριστόν. Καὶ παρεδέχετο κρατοῦντες αὐτὰς ἐμπεδῶς. Παρεδέχετο τοὺς ὅρους τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἐπειτα τοὺς κανόνας τῶν ἀρχαίων Συνόδων τῶν γνησίων Οἰκουμενικῶν στοιχοῦντες τῇ ἁπλῇ τοῖς Ἀγίοις πίστει.

Διὰ τῆς ὁμολογίας ταύτης ὁ Ἐπίσκοπος Λιγκολνίας ἵστατο ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ πεδίου τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῶν γνησίων, ἀκριβῶς ὅπως ἵσταται ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, καὶ ἀναγνωρίζει ἕνα τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ κορυφὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ πέτραν τῆς πίστεως, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Καὶ διὰ νὰ ἐκφράσῃ πλήρως τὸν φιλορθόδοξον αὐτοῦ στοχασμὸν προβαίνει περαιτέρω. Καταδικάζει τοὺς νεωτερισμοὺς τοὺς παρεισφύσαντας ἐν τῇ πίστει τῇ ἁπλῇ τοῖς Ἀγίοις παραδοθείσας.

Ἡ Ἀγγλία ἐπομένως διαγράφει καὶ ἀποπτύει πᾶν δόγμα νεωτεριστικὸν καὶ ἵσταται ἐπὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία καὶ Ἀνατολικὴ συναντῶνται ἐν θαυμαστῇ ἁρμονίᾳ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σύρου διερμηνεύων τὸ πνεῦμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς μίαν τοῦ ἀντιφώνησιν πρὸς τὸν Ἀγγλικὸν Κλήρον καθώρισεν οὕτω τὴν μέθοδον μεθ' ἧς ὀφείλουν νὰ προβοῦν εἰς τὴν λύσιν τοῦ σοβαροῦ τούτου ζητήματος.

«Βεβαίως ἡ πρόθυμος καὶ εὐγενὴς ὑποδοχή, ἧς ἠξιώθη πολλὰ τοῦ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἧς ἐνεκα συνεδέσθη μετὰ τῆς ἐνδόξου χώρας ὑμῶν διὰ δεσμοῦ ἀδίδου εὐγνωμοσύνης καὶ ἐνδιαφέροντος ἐνῶ παρέχει ἱκανοτάτην ἀπόδειξιν τῆς πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν εὐκρινεσιτάτης ὑμῶν συμπαιδείας, εἶναι συγχρόνως κάλλιστος οἰωνός, ὅτι δὲν ἀφίσταται πολὺ ἀφ' ἡμῶν ἡ ἡμέρα τῆς πιθανοτάτης ἐνώσεως. Διότι τὸ πρῶτον δῆμα πρὸς τὴν ἑνωσιν δὲν εἶναι βεβηλὸς τὸ νὰ ἀπαίτηται ὁ εἰς νὰ ἐπιβάλλῃ πρὸς τὸν ἄλλον τὰς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ δοξασίας ἀλλὰ νὰ τείνῃ πρὸς αὐτὸν χει-

Οι ἀδελφικαὶ ἀγάπης, τῆς ἀγάπης ἐκείνης, ἥν συνίστα πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὁ Σωτὴρ λέγων. « Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, ἐὰν ἀγάπην ἔχετε ἐν ἀλλήλοις, καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς ἄρχιερεσὶ τοῖς χρόνοις συνῆπτε κατὰ τόπους Ἐκκλησίας διαφερούσας ἄλλως περὶ τινος ἀντικείμενα.

Ὁ Ἀλέξανδρος Λυκούργος λοιπὸν ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας διεκήρυτε, ὅτι δὲν ἠγνόει ἔνωση διὰ τῆς ἐπιβολῆς, διὰ τῆς ὑποταγῆς ἀπολύτως τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας πρὸς τὰ δόγματα τῆς ἄλλης, οὔτε ἀμέσως μετὰ τὴν οὐ. Ἀφινε πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τὴν βαθμιαίαν συνεννόησιν. Διότι διὰ τῆς ἀκαμπτου ἐμμονῆς εἰς τὰς δοξασίας, καμμία συνεννόησις δὲν χωρεῖ. Δὲν ἠμπορεῖ χρόνος μικρὸς καὶ συζητήσεις περιορισμέναι νὰ ἐξαλείψουν διαφορὰς, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ αἰῶνας εἰσῆλθον εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τῶν λαῶν. Ὡς βάσιν τῆς ἐνώσεως ὁ Λυκούργος ἔθετε ὡς πρῶτον βῆμα τὴν ἀγάπην, τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἀδελφικῶν δεσμῶν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, τὴν προσέγγισιν τὴν ἐπικοινωνίαν αὐτῶν καὶ τὴν βαθμιαίαν ἄρσιν τῶν διαφορῶν.

Καὶ διὰ τὰ δόξα εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δὲν ἐννοεῖ τὴν πλήρη ἀφομοίωσιν, ὥστε νὰ θεωρήσουν οἱ Ἀγγλοὶ ὡς ἀδύνατον τὴν ἔνωσιν, ὁ Α. Λυκούργος ὑπεδέχθη εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς ὅτι καὶ ἄνευ τῆς ἄρσεως ὅλων τῶν διαφορῶν δύνανται νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἔνωσις.

Καθόσον « ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία καὶ ἐν τοῖς ἄρχιερεσὶ τοῖς χρόνοις συνῆπτε κατὰ τόπους διαφόρους Ἐκκλησίας διαφερούσας ἄλλως περὶ τινος ἀντικείμενα ».

Αὕτη ἦτον ἄλλως ἢ ἀρχὴ τοῦ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου, ἥν ἠκολούθησεν ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία. In necessariis unitas. In dubiis, libertas. In omnibus, charitas. Ἡ ἐνότης πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται μόνον ὡς πρὸς τὰς βάσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς πρὸς τὸ δόγμα, τὴν ἀρχὴν, τὸ ἀξίωμα. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀμφισβητούμενων ζητημάτων πρέπει νὰ ἐπικρατῇ, ἐλευθερία φρονήματος. Καὶ καθ' ὅλα ἀγάπη.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἔβλεπον πρὸ αὐτῶν ἐνὰ Ἑλληνα Ἱεράρχην εἰσδύοντα εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ μὴ ἐπηρεαζόμενον ἀπὸ τὸν στενὸν φανατισμὸν, ὅστις ἀποξηραίνει καὶ ἀποστεώνει, τὰ θρησκευτά, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ιδέαν. Ὅτι εἶπε ὁ Στάνλεϋ ἐν τῇ αἰδούσῃ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅτι ὁ Λυκούργος ἐνεκέντρισεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Βασιλείου, τὸ νεώτερον πνεῦμα τῆς ἐπιστήμης τοῦ Θόλου καὶ τοῦ Βινέρου οἱ Ἀγγλοὶ τοῦ ἔβλεπον ὡς ἀλήθειαν. Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δὲν ὥριμα ἀπὸ ιδέας ἀπολυταρχικὰς, ἐγωιστικὰς, αὐθαιρέτους. Ἀνεγνώριζε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ φρονήματος καὶ τὴν ἐνότητα ἐκεῖ ὅπου μόνον ὁ Χριστιανισμὸς ἐδράζεται ὡς ἀπόλυτον δόγμα ἠθικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀληθείας.

Οἱ Ἀγγλοὶ δὲν ὑστεροῦν οὔτε κατὰ τὸ πρὸς τοὺς Ἕλληνας αἰσθημα, οὔτε κατὰ τὸν πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν σεβασμὸν. Ἐκεῖ, ἐπὶ τῶν διδασκαλιῶν τῶν Πατέρων ἐστήριζον τὴν ἐπιδιωκομένην ἔνωσιν. Αἱ ἐκφράσεις τῶν ἡσαν κατηγορηματικά.

Εἰς μίαν ὑποδοχὴν ἑκατὸν ἱερέων λευκὰ ἐνδεδυμένων ὁ προϊστάμενος αὐτῶν συγγενῆς τοῦ Προθυπουργοῦ Γλάδστον ἐκλείσε τὸν λόγον τοῦ ἀποτείνόμενος πρὸς τὸν Λυ-

κούργον διὰ τῆς ἐξῆς Ἑλληνιστὶ προσφωνήσεως.

« Μάλα ἄσμενοι, ὦ Πανιερώτατε Κύριε σὲ ὑποδεχόμεθα, τῇ ἐν ἡμῖν παρουσίᾳ σου, οὐ μόνον τὴν ἰδίαν εὐνοίαν τεκμαιρόμενοι, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῇ καθολικῇ πίστει καὶ κοινῳνίᾳ. Πάνν μὲν ἀσύνετοι καὶ ἀμαθεῖς ἂν εἴημεν τοὺς τῆς πνευματικῆς σοφίας θησαυροὺς ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων Πατέρων γραφαῖς ἀποκειμένους οὕτω εἰδότες, πᾶν δὲ ἀχάριστοι οἶα καὶ ὅσα τοῖς Ἕλλησιν ὀφείλομεν, μὴ ὁμολογοῦντες. Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἄγνοοῦμεν, ὅτι ἐν πᾶσι καιροῖς οἱ ἐν τῇ Ἀνατολῇ Χριστιανοὶ ἀξιολύμια τοιούτου ὀνόματος ὄντες τοῖς τῶν διωκτῶν αἰκιμοῖς καὶ τῇ τῶν αἰρετικῶν πανουργίᾳ γενναίως ἀντέστησαν κάλλιστον τῆς ἀνδρείας ὑπογραμμὸν παραδιδόντες. Ὡστε ἐν τοσοῦτοις βασάνοις τὴν ἐδραίαν τῆς Ἐκκλησίας πίστιν μηδέποτε ἐκλελοιπέναι. Οὐδὲ μὴν ἡμᾶς λανθάνει ὅτι τῷ πάλαι ὥσπερ καὶ ἐν τῷ παρόντι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας προεστῶτες οὐδὲ πρὸς ὧραν εἶξαν τὴν αὐτόνομίαν καὶ τὴν αὐτάρκειαν τῶν ὁρθῶς ἐν Χριστῷ ἰδρυμένων Ἐκκλησιῶν, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἐκτενῶς διαφυλάττοντες. »

Οἱ Ἀγγλοὶ λοιπὸν ὁμολογοῦν, ὅτι οὐκ ἔσαν ἀσύνετοι ἀγνοοῦντες τοὺς θησαυροὺς τῆς γνώσεως τῶν Ἑλλήνων Πατέρων καὶ ἀχάριστοι, ἂν δὲν ὁμολογοῦν τι ὀφείλουν εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ὁμολογοῦν ἀκόμη καὶ μίαν ἄλλην ἀλήθειαν. Ὅτι οἱ Ἕλληνες οὐδὲ πρὸς ὧραν ἠνέχθησαν νὰ ὑποτάξουν τὴν αὐτονομίαν τῶν ἐν Χριστῷ ἰδρυμένων Ἐκκλησιῶν καθάπερ καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ἐκτενῶς διαφυλάττον.

Διαφοροὶ Σύλλογοι ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας ἦλθον εἰς συνδιαλέξεις μετὰ τοῦ Λυκούργου πρὸς ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν οἱ διασημότεροι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Παρλαμέντου καὶ οἱ φίλοι τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ δευτέρου ἦτο ὁ κόμης Qlasquow.

Καὶ οἱ δύο οὗτοι ἦλθον εἰς θεολογικὴν δι-ἀλεξιν, μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σύρου, ὅπως ἐξεύρουν τὴν κοινὴν βάσιν πρὸς ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐκ τῶν διαφορῶν διαλέξεων τούτων ὁ Α. Λυκούργος ἀπεκόμισε τὸ ἐξῆς πόρισμα, ὅπερ διετύπωσε ἐνώπιον τῆς Ἐταιρίας τῶν φίλων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξ ὧν ἤκουσα παρὰ διαφορῶν ἐπισήμων κληρικῶν καὶ Θεολόγων αἱ διαφοραὶ αἱ χωρίζουσαι ἀμφοτέρους τὰς Ἐκκλησίας ἐξεταζόμεναι ἐν τῷ πνεύματι τῆς εἰρήνης καὶ ἐν τῇ δυνάμει τῆς ἀληθείας, πρὸς ἣν τὸ ἐνδοξὸν ἔθνος τῶν Ἀγγλῶν αἰσθάνεται εἴπερ τι καὶ ἄλλο μεγάλην ἀνάγκην, δύνανται νὰ ἐξομαλυνθῶσι πολὺ εὐκολότερον ἢ ὅσον ἐνόμιζον πρὶν ἢ ἔλθω εἰς τὴν χώραν ὑμῶν. Τοῦτο δὲ δὲν θέλω λείπει νὰ ἐκφράσω οὐ μόνον πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὅστις ἔδωκεν ἡδὴ δείγμα τρανὸν τῆς πρὸς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν συμπαιδείας αὐτοῦ καὶ πρὸς ἄλλους κορυφαίους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οὕτω δὲ πιστεύω, ὅτι καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος θέλω δυνηθῇ νὰ καταστήσω καρποφορώτερον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἡς προσετίνετε πρὸς τὸν Κλήρον ἀμφοτέρων τῶν Βουλῶν τῆς Συνόδου τῆς

Καντουαρίας συνεννοήσεως μετὰ τῶν ἄλλων κορυφαίων τῆς ἡμετέρας Ἱεραρχίας.

Ἡ πίστις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σύρου πρὸς τὴν ἔνωσιν ἦτο ἀκράδαντος, ὅπως καὶ τῶν Ἀγγλῶν κληρικῶν καὶ Θεολόγων. Δὲν ἦτο πίστις ἐξ αἰσθήματος, ἀλλ' ἐξ ἐπιγνώσεως τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ καθοδηγούντος τὰς δύο Ἐκκλησίας.

Ναί, ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς ὁ Λυκούργος, αἱ δύο αὗται Ἐκκλησίαι ἔχουσιν ὡς στάθμην καὶ κανόνα τῆς πίστεως καὶ ὡς πυξίδα τοῦ Χριστιανικοῦ βίου, ἐνθεν μὲν τὰς Θεοπνεύστους Γραφάς, ἐνθεν δὲ τὴν ἀρχαιοτάτην τῆς Ἐκκλησίας παράδοσιν καὶ μὴ τε δογματίζουσαι αὐτογνωμόνως, μὴ τε εἰς σκοποὺς ἐγχοσμίους θυσιάζουσαι τὰ ἱερώτατα, δύνανται διὰ μιᾶς ἀπὸ κοινοῦ ἐργασίας νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν συνάφειαν τῶν διεστώτων καὶ εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς πίστεως. Διὰ τοῦτο πᾶσα προσπάθεια ἀποσκοποῦσα τὴν προσέγγισιν αὐτῶν εἶνε ἱερὰ καὶ ἁγία. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ γνωρίζας ὅσον ἦτο δυνατόν τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν δὲν δύναμαι νὰ ἀποκρίνω, ὅτι εὖρον πανταχοῦ ζῶν καὶ ἐνεργοῦν τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἀκαίρετον καὶ ἀσβεστοντὴν ἐπιθυμίαν πρὸς τὴν μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας συγγνωμίαν.

Ἀλλὰ τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ἔνωσιν ἐτέθη πρακτικώτερον καὶ ἐνεργότερον διὰ τῶν μετ' ὀλίγων ἐκτυλιχθέντων γεγονότων περὶ ὧν ἀκολουθῶς.

Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΟ 14 ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ὁ προϋπολογισμός. — Ἡ φορολογία τοῦ εἰσοδήματος. — Ἡ φορολογία τῶν δημητριακῶν.

Εἰς τὴν Βουλὴν εἰσῆχθη τὸ προσχέδιον τῆς Συνταγματικῆς ἐπιτροπῆς ἐξ εἰκοσίν ἄρθρων. Διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ 14ου τοῦ πραγματευμένου τὰ τοῦ Τύπου δικαιώματα, ἡ ἐπιτροπὴ δεσμεύει τὸν Τύπον τυραννικότερον παρ' ὅσων τὰ ἀπολυταρχικὰ Κράτη καὶ αὐτὴ ἡ Τουρκία. Ὁ κ. Βενιζέλος ἀποκρούει τὴν τοιαύτην δέσμευσιν.

Εἰσῆχθη ἐπίσης καὶ ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1911.

Τὰ ἔσοδα ἀνέρχονται εἰς στρογγυλοὺς ἀριθμοὺς 136 καὶ τὰ ἔξοδα εἰς 135.

Υπεβλήθησαν δὲ καὶ δύο οἰκονομικὰ νομοσχέδια, ὁ φόρος τοῦ εἰσοδήματος καὶ ὁ φόρος ἐπὶ τῶν δημητριακῶν.

Ἐπὶ τῶν σοβαρῶν τούτων ζητημάτων ἡ « Κραυγὴ » ὡς ἀσχοληθῇ εἰς τὸ προσεχές

Η ΜΗΝΙΓΓΙΤΙΣ

Ἡ μηνιγγίτις κάμνει θραῦσιν ἐν τῷ Νομῷ μας. Πόθεν γεννᾶται ἡ νόσος; ὅς τὸ ἐξετάσουν οἱ ἀρμόδιοι.

Ἡ « Κραυγὴ » ὑποδεικνύει μίαν ἐστὶαν νοσῶν, ἂν ἔχι μηνιγγίτιδος, ἀλλὰ πάντως ἐστὶαν νοσογόνου. Εἶνε τὸ κενόν, τὸ δποῖον ἐδημιουργήθη διὰ τοῦ μολώματος εἰς τὴν θέσιν τῶν λουτρῶν κατὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν. Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κενὸν ρίπτουν τὰ κάρρα ὕλας παντοειδεῖς, αἱ ὁποῖαι ὑπόκεινται εἰς σήψιν. Τὶ δὲν βλέπετε ἐκεῖ. Καὶ βακαλόους σεσηπότες καὶ φοβίμα καὶ χόματα βρωμερὰ καὶ ράκη καὶ δέρματα καὶ παλαιοπάπουσα καὶ κόπρους καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα ἀκόμη. Οἱ καρροσταρατοὶ δὲν τὰ ἱσοπεδῶνουν κἂν, ἀλλὰ τὰ ρίπτουν κατὰ σωρὸς καὶ ἐπειδὴ ἐαυρόνται νὰ προχωρήσουν

ἐντὸς τοῦ λάκκου τὰ ξεφορτώνουν εἰς τὰ προ-
αύλια τῶν οἰκῶν καὶ μέχρι τῶν σιδηρῶν δοκῶν
τοῦ σιδηροδρόμου.

Αὐτὰ κάμνουν καὶ σήμερον τὴν νοσογενῇ
ἐνέργειάν των μόλις ἀρχίσῃ ἡ θερμότης τοῦ
ἡλίου νὰ σκορπίζῃ τὰς ἀκτῖνας του, ἡ πα-
νοῦκλα θὰ ἐμφανισθῇ μετὰ τὸν Καρνάβαλον.

Οἱ σύντακτοι ἀνεφέρθησαν πολλάκις εἰς τοὺς
ἀρμοδίους πρὸς πρόληψιν τοῦ κακοῦ. Ἀλλ' οἱ
ἀρμόδιοι καλλιεργοῦν τὸν ἀγρόν των καὶ δὲν
εὐκαιροῦν. Προχθὲς ἀνεφέρθησαν εἰς τὴν Νο-
μαρχίαν, ὃ δὲ γραμματεὺς ὑπεσχέθη, ὅτι θὰ
μεριμνήσῃ. Τὸ ἐλπίζομεν, διότι ἀπὸ τὸν κ.
Κόνδην δὲν ἐλπίζομεν τίποτε, τοῦλάχιστον τὴν
ὑποχρέωσιν τῶν καρραγωγέων νὰ σκορπίζουν
τοὺς σωρούς.

Ο Κ. ΣΒΟΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ

Ἡ κατωτέρω μελέτη περὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἀ-
ναθεωρητικῆς μᾶς ἀπεστάλη εὐμενῶς καὶ τὴν ἀ-
ναδημοσιεύομεν ὡς ἀξίαν μελέτης. Ἐργάφη Γα-
λιεστὶ ὑπὸ τοῦ κ. Σβορώνου, Προξένου τῆς Ἑλ-
λάδος ἐν Σάμῳ ἐν ἰδίῳ τεύχει.

Ἡ οἰκογένεια Σβορώνου κατέχει ἐπιφανὴ θέσιν
τῇ Σαμιακῇ κοινωνίᾳ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς εἶναι
στενῶς συνδεδεμένον μετὰ τῆς Ἑθνικῆς φιλολο-
γίας. Αἱ ποιήσεις μᾶς δεσποινίδος Σβορώνου
διακρίνονται διὰ τὴν λεπτότητα τοῦ πνεύματος
καὶ τοῦ αἰσθηματος τὴν εὐγένειαν, τὴν κανονικώ-
τητα τῆς φαντασίας καὶ τὴν ἀρμονίαν τοῦ ρυθμοῦ.

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ φέρωμεν τὰς κρίσεις μας
ἐπὶ τῆς μελέτης τοῦ κ. Σβορώνου.

Δὲν πρόκειται νὰ ἐξετάσωμεν διὰ τοῦ παρόν-
τος τὰ πλήρη περιπετειῶν τελευταῖα γεγονότα,
τῶν ὁποίων ἡ ἀνάμνησις εἰσέτι πάλαι. Θὰ εἰ-
πωμεν μόνον, ὅτι ἡ Ἑλλάς εὐρέθη ἐνώπιον με-
γίστων κινδύνων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθη διὰ τῆς
νομιμοφροσύνης τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς πατριωτικῆς
συνέσεως τοῦ ἄνακτος, διαφυγοῦσα μεγίστας
τραχάς. Οὕτω συνεκλήθη ἡ Ἐθνοσυνέλευσις
ἐπιφορτισθεῖσα νὰ δημιουργήσῃ νέαν πραγμά-
των κατάστασιν, ἡ ὁποία θὰ πραγματοποιήσῃ
τὰς ἐθνικὰς ἐλπίδας. Αἱ ἐπὶ μέρους αἰτίαι προ-
έρχονται ἐκ γενικῶν τοιοῦτων καὶ τοιαῦται εἶνε
αἱ ἰδέαι, αἵτινες διέπουν τὸ Ἔθνος. Πάντοτε
ἡ ἰδεώδης ἐργασία ἀποβλέπει εἰς τὴν συγκέν-
τρωσιν τῶν δυνάμεων τῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους.
Καθὲς δὲ ἐλδὴλως ἐνεργείας ἔχει προορισμὸν
νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς ἀποστολὴν,
ἐν τρόπῳ, ὥστε οὐδόλως νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄ-
ψιν τὸ παρελθόν. Μήπως δὲν εἶνε πολιτικὴ ἀρε-
τὴ τῶν πολιτικῶν νὰ ἐπωφελῶνται τῶν περι-
στάσεων καὶ νὰ δίδωσι νέαν κατεύθυνσιν εἰς τὸ
Ἔθνος αὐτῶν; Μήπως δὲν εἶνε ὑπερτάτη ὑπο-
χρέωσις των διὰ τῶν πράξεών των νὰ καταδει-
κνύωσιν, ὅτι ἀποβλέπουν εἰς τὴν διόρθωσιν
τῶν κακῶς ἐχόντων; Πρέπει ἀνάγκη νὰ ζῇ τὸ
Ἔθνος ἐντὸς πεπολαιωμένου συντάγματος καθ'
τὴν στιγμὴν πανταχόθεν ἀγγέλλονται μεγάλαι
ἐταρρυθμίσεις;

Εἶνε ἀναντιρρήτως ματαίᾳ καὶ ἀνωφελὴς
προσπάθεια νὰ προσπαθῇ τις νὰ σώσῃ τὴν ἀπο-
κλοντὰ ἢ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἐγ-
καταλιπόντα ταύτην. Ἐν τῇ πολιτικῇ ὁμως
πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς νὰ ὑπερβάλῃ τὰ ἐυ-
μελῆ, νὰ κανονίζῃ τὴν δρᾶσιν, νὰ ὑφίσταται θυ-
σις καὶ τοιουτοτρόπως νὰ δημιουργῇ ἐκεῖνο
τὸ ὁποῖον ζητεῖ ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ. Οἱ καιροὶ εἶνε
δυσκολεῖς καὶ οἱ κίνδυνοι τεράστιοι. Εἶνε ἐγ-
κλημα κατὰ τῆς Πατρίδος τὸ νὰ παύσῃ κανεὶς
νὰ τὰς λέξεις, διότι μόνον διὰ ριζικῶν μεταρ-
ρυθμίσεων θὰ ἐξαγάγωμεν τὸ Ἔθνος ἐκ τῆς
κρίσεως αὐτοῦ ἀπογεγενησέως.

Λέγουσιν, ὅτι εἶνε ἀνωφελὲς νὰ ἐκτεινῶμεθα
ἐν ζητημάτων πρὸ πολλῶν ἔτων καταλειμ-

μένων· ἀλλ' εἶνε γεγονὸς ἀναμφισβήτητον, ὅτι
μία μόνη βουλὴ εἶνε τελείως παρ' αὐτῆς τῆς
ἱστορίας καταδικασμένη. Μία μόνη Βουλὴ
κυρία τοῦ Κράτους εἶνε ἡ τυραννία καὶ ἡ ἀ-
ναρχία περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν δημοσίων ἀρ-
χῶν. Ὁ φίλος τοῦ φιλέλληκος Σατωβριάν
Μπονὰλ εἶπεν, ὅτι μία Βουλὴ εἶνε μοιραίως
προωρισμένη νὰ ἐπιφέρῃ ἐκάστοτε κλύδωνα εἰς
τὸ Ἔθνος. Ὁ Γαμβέττας ἄλλως τε δὲν εἶχε
τὴν αὐτὴν γνώμην, δταν διεκήρυτε ζωηρῶς τὴν
ἰδρυσιν Γερουσίας, ἡ ὁποία θὰ ἦτο τὸ καλλίτε-
ρον καὶ τελειότερον ὄργανον τοῦ Κράτους; Ὁ
Μακιαβέλης δὲν ἐπέτρεπε καὶ νὰ τοῦ ὁμιλή-
σουν ἀντιθέτως. Δι' ἡμᾶς ἡ Γερουσία θὰ εἶνε
«τὸ Μέγα Ἑθνικὸν Συμβούλιον» ὄνομα μαγι-
κῆς ἐπιβολῆς, ἀποτελούμενον παρὰ γερουσια-
στῶν τῶν μὲν διαμενόντων ἐν Ἑλλάδι, τῶν δὲ
διαμενόντων ἐν τῇ ἐξωτερικῇ καὶ ὀνομαζομένων
παρὰ τοῦ Βασιλέως, οὕτως ὥστε διαμενόντες
ἐκτὸς τοῦ Κράτους νὰ μὴ ὑφίστανται τὰς ἐπι-
δράσεις τῆς κοινῆς γνώμης καὶ μένουσι πάντοτε
οἱ σταθεροὶ φρουροὶ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων.
Διότι εἰς λαὸς δὲν εἶνε ἔθνος ἀληθὲς εἰμὴ ὑπὸ
τὸν ὅρον νὰ ἐκφράζῃ τὰς γνώμας ὅλων τῶν
στοιχείων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται ὁ ἐθνικὸς
βίος.

Ἦ γάρχουσιν ἀρχαί, τῶν ὁποίων δὲν δύναται
κανεὶς νὰ ἀπομακρυνθῇ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, ὅτι
τὰ ἡμίμετρα ἐν τῇ πολιτικῇ ἐπιφέρουσι κατα-
στροφὰς εἰς τὸ Κράτος; Ἑθνικὴ ἀντιπροσω-
πεία προερχομένη ἐκ τῆς λαϊκῆς θελήσεως
δὲν ἔχει ὡς κυρίαν ἀποστολὴν νὰ πραγματο-
ποιήσῃ τὰς ἐπὶ εὐχὰς τοῦ Ἑλληνισμοῦ; Ἦ γάρ-
χουσι εὐχὴ θερμότερα ἐν τῇ ψυχῇ τῶν Ἑλλή-
νων τῆς ἐνώσεως τῆς αὐτοκεφάλου ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸ Οἰκουμένικόν Πατριαρ-
χεῖον; Ἐκ τοῦ χωρισμοῦ τούτου προέρχονται
τὰ σχίσματα ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. Προ-
σέτομεν, ὅτι ὁ κ. Φαρμακίδης, ὁ πρωτεργά-
της τοῦ χωρισμοῦ τούτου μετανοῶν πινρῶς καὶ
ἀναγνωρίζων τὴν ἐγκληματικὴν πλάνην του,
εἶπεν, «Γονυπετὴς ζῇ τῷ συγγνώμην παρὰ τοῦ
Θεοῦ, διὰ τὸ ἀκατονόμαστον ἐγκλημα, ὅπερ
διέπραξα». Ἐπέστη λοιπὸν ἡ στιγμὴ, κατὰ τὴν
ὁποίαν θὰ γείνη παρὰ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἡ
ἐνωσις αὕτη, ἥδη ὁπότε Ἔθνος εὐγενὲς καὶ εὐ-
λοπόνον, οἱ Ἀρμένιοι διακηρύττουν, ὅτι εἶνε ἑ-
τοίμοι νὰ ἐνωθῶσι μετὰ τὸ Οἰκουμένικόν Πατρι-
αρχεῖον.

Ἡ Ἑλλάς, εἶπεν ὁ πρωθυπουργὸς κ. Βε-
νιζέλος, εἶνε καὶ θὰ εἶνε δυνάμεις παραγωγὸς εἰ-
ρήνης καὶ προόδου, ζητοῦσα νὰ συντείνῃ εἰς
τὴν στενὴν ἐνωσιν μετὰ τῶν Βαλκανικῶν
Λαῶν καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας,
μετὰ τῆς ὁποίας μεγάλα συμφέροντα μᾶς συν-
δέουν στενῶς. Ἑλλήνων ποιητῆς, Γάλλος δὲ πο-
λίτης ὁ Γουσταῦος Λαφόν, ἐκάλει πρὸ πολλοῦ
ἤδη τὰς ἐθνότητας τῆς Ἀνατολῆς εἰς κοινὴν
ἐργασίαν χάριν τῆς κοινῆς Πατρίδος. Ἡ Ἐ-
θνοσυνέλευσις δὲν ἔπρεπε, συμμεριζομένη τὰς
ιδέας ταύτας, νὰ διακηρύξῃ, ὅτι οἱ Ἀλβανοί,
προερχόμενοι ἐκ τῶν Παλασγῶν, εἶνε ἀδελφοὶ
τῶν Ἑλλήνων. Δὲν ἦσαν αὐτοὶ, οἱ ὁποῖοι εἰς
τοὺς μεμακρυσμένους χρόνους ἀνίδρυσαν εἰς τὴν
πόλιν τοῦ Σολωνος τὸ Πελασγικόν, μυστηριῶ-
δες μνημεῖον, ὅπως λέγει ὁ κ. Ἐξερ; Ὡστε
εἶνε ἔργον τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἰδρυοῦσης ἀνω-
τέραν Ἀλβανικὴν Σχολὴν ἐν Κερκύρᾳ, νὰ δι-
ακρύξῃ ἐμπράκτως τὰς ἀρχὰς τοῦ στενοῦ δεσ-
μοῦ τῶν ἐθνικοτήτων τῆς Ἀνατολῆς.

Ἀπὸ τίνος χρόνου διεξάγεται πόλεμος κακο-
ήθης κατὰ τῆς ἰδίας ἡμῶν Ἑθνικῆς ὑπάρξεως.
ὑπὸ τὴν ψευδὴ πρόφασιν τοῦ νὰ ἐνιγχύσωσι τὴν
δῆθεν Λαϊκὴν γλῶσσαν ὑπετάμεθα προπαγάν-
δαν ἐναντίον ἐκείνου τοῦ ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος ἔχει
πολυτιμώτερον τῆς γλώσσης του. Εἶναι ἀνά-
γκη νὰ ἀποκηρύξωμεν ἀπλῶς τὰς ἀκατανεμά-
στους ταύτας θρασυτήτας; Ὁ Λαὸς λέγει ὁ Λα-
μαρτίνος ἐπιθυμῇ νὰ τῷ ὁμιλῶσι τὴν καθαρω-
τέραν καὶ τὴν μᾶλλον Ἀττικὴν γλῶσσαν. Εἶναι

καθῆκον ἡμῶν νὰ περιβάλλωμεν τὴν γλῶσσαν
ἡμῶν μεθ' ὀρθοπεδικῶν σεβασμῶν, νὰ προστατεύ-
σωμεν τοὺς τύπους καὶ διατηρήσωμεν τὸ πνεῦμα
αὐτῆς. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, εἶπον, εἶναι
ἐπιστήμη· οὐδεὶς οὐκ εἰδὼς τὴν ὀρθοπεδικὴν
ἐπιστήμην ἐναντίον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ζητοῦν νὰ
σαλεύσουν τὰς βάσεις τῆς ἐνότητός μας, ὡς
φυλῆς.

Ἐξ ἄλλου ἡ Ἐθνοσυνέλευσις οὐδεὶς νὰ προ-
τιμήσῃ τὸ ἀποκεντρωτικὸν σύστημα εἰς τὴν δι-
οίκησιν ὡς αὐξάνον τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν.
Τὸ συγκεντρωτικὸν σύστημα καθιστᾷ τοὺς ὑπαλ-
λήλους δούλους τῶν πρεσβευσμένων ἀρχῶν.

Βεβαιοῦσιν, ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος θὰ ἀπομακρύνῃ
τὸν στρατὸν τῆς πολιτικῆς. Τοῦτο εἶνε τὸ
ἄριστον, διότι τοῦτο διαφυλάττει τὴν τιμὴν, ἥτοι
τὸ πᾶν τοῦ στρατεύματος.

Ἐνίσχυσις τῆς Βασιλείας εἶνε ἐνίσχυσις τοῦ
Ἑθνικοῦ Μεγαλείου. Ἐπὶ τοιούτου προγράμ-
ματος βαίνομεν ἡ Ἐθνοσυνέλευσις καὶ ἡ Κυ-
βέρνησις θὰ σκορπίσῃ, ὅπως ἐλπίζεται, τὴν
εὐημερίαν, τῆς ὁποίας εἶνε ἀξία ἡ Πατρίς μας.

Η ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗ ΚΑΘΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΑΣ Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΟΝΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ

Ἀναδημοσιεύομεν τῆς «Πρωίας» τῆς Δαρίσ-
σης τὴν κατωτέρω μελέτην τοῦ ἐξόχου νομομα-
θοῦς καὶ βουλευτοῦ κ. Τριανταφυλλίδου περὶ τῆς
ἀντικανονικῆς καθαιρέσεως τοῦ Ἐπισκόπου Δα-
ρίσσης κ. Ἀμβροσίου. Ὁ κ. Τριανταφυλλίδης ἐ-
δημοσίευσεν καθ' ἡν ἐποχὴν ὡριάζειν ὁ Μητρο-
πολίτης Ἀθηνῶν κατὰ τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν Κα-
νόνων ἐκτενεσάτην μελέτην εἰς πολλὰ συνεχῆ ἄρ-
θρα διὰ τῶν ὁποίων ἐπιστημονικώτατα ἀπεδεί-
κνυε τὸ ἀντικανονικὸν καὶ παράνομον τῆς ἀπο-
φάσεως τῆς Συνόδου καὶ τὸ ἀνυπόστατον τῆς κα-
τηγορίας. Ἡ Σύνοδος ὑπῆρξε δούλη μᾶς πολι-
τικῆς ἐμπαθοῦς κατὰ τοῦ φιλελευθέρου πνεύμα-
τος τοῦ Ἀμβροσίου, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς δὲν
εἶχε τὸ σθένος ὁ Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος νὰ πα-
τάξῃ.

Ἀλλὰ περὶ τούτου θὰ γράψωμεν προσεχῶς,
διότι ἡ καταδίκη τοῦ Ἀμβροσίου ἐγκυμονεῖ τὴν
ὑποδούλωσιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς μίαν πολιτικὴν
ὀλεθρίαν εἰς τὰς τύχας τοῦ Ἔθνους.

Ἰδοὺ τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Τριανταφυλλίδου.

Γνωρίζουσιν οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι ἡ Α. Σ.
ὁ Ἐπίσκοπος Πλαταμῶνος καὶ Δαρίσσης Ἀμ-
βρόσιος, ἀναρρώσας ἀπὸ δεινῆν ἀσθενείαν, ἀπε-
φάσισε νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀδρανείας, καὶ νὰ ζητή-
σῃ ἀρμοδίως προστασίαν ἐναντίον τῆς ἀντικα-
νονικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ ὁ-
ποία τὸν καταδίκασεν εἰς καθάρισιν!

Ὁ Θεσσαλικὸς λαὸς κατέκρινε τὴν ἀποφα-
σιν, καὶ ἡ δημοσία γνώμη ἐξηγήθη κατὰ τῶν
Συνεδικῶν, διότι οἱ ἴδιοι παθόντες, ἐγείναν καὶ
δικασταὶ τοῦ ἐξεδρίσαντος αὐτοῦ.

Τοιοῦτον γεγονὸς εἶναι τὴν ἀγανάκτησιν
παντὸς προσώπου, πολὺ δὲ περισσότερον, ὅταν
ὁ καθαιρεθεὶς εἶνε γηραιὸς καὶ ὁ εὐπαιδευτικώ-
τερος τῶν Ἐπισκόπων.

Εἰς ἐκ τῶν ἐνθέρμων συνηγόρων τοῦ κατα-
δικωμένου Ἀμβροσίου τυγχάνει ὁ ἐγκριτος πο-
λιτευτὴς καὶ ἀρχηγὸς τῶν ἐν Βόλῳ Φιλελευθέρων
κ. Τριανταφυλλίδης, ὅστις τὴν καταδίκαν
ἀπέδωκεν ἑκτοτε, εἰς τὸ ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος ἐκη-
ρύχθη ὑπὲρ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Γουδῆ καὶ
ἐνίσχυσε τὸν ἀγῶνα τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέ-
σμου, τοῦ ἐπαγγελλομένου τὴν ἀνόρθωσιν
τῆς Πολιτείας.

Ὁ κ. Τριανταφυλλίδης δι' ἐμόρθευς μελέ-
της του, ἐκδοθείσης κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος
ἐπαινεθείσης καὶ ἐπιδοκιμασθείσης ὑφ' ὅλου
τοῦ Νομικοῦ Ἔθρου, ὑπεστήριξεν, ὅτι ἡ ὑπὲρ

20 Φεβρουαρίου 1911 — ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ — Ἐπιφυλλίς 15

ΑΙ ΔΥΟ ΒΕΑΤΡΙΚΑΙ

ὑπὸ ANTON GIUGLIO BARRILI

(Μετάφρασις Β. Μ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὁ φθάσας καὶ εἰς αὐτοὺς, κυρία, θά φθάσω καὶ εἰς αὐτοὺς ἀμέσως. Ἀφήσατέ με νὰ ὑπομνήσω τὰς παρατηρήσεις τῶν πλοηγῶν τοῦλάχιστον ἐκείνας, τὰς ὁποίας συνέλεξα ἐγὼ αὐτὸς καὶ αἵτινες ἔχουσι πᾶσαν τὴν ἰσχύν τῆς πιθανότητος. Ὁ Μαρτίνος Βικέντιος, πεπειραμένος ναυτικός Πορτογάλλος, εὐρισκόμενος μετὰ τοῦ πλοίου του τετρακοσίας πεντήκοντα λεύγας πρὸς δυσμὰς ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Ἀγίου Βικεντίου, βλέπει κυμαίνοντες ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ περιυπαλέγει εἰς τὸ κατάστροφον ἐν τεμάχῳ ξύλου, μηχανικώτατα ἐπεξεργασμένον, ἀλλ' οὐχὶ μὲ σιδηρὰ ἐργαλεῖα, ὡς εἴθισται εἰς τὸν γνωστὸν κόσμον. Ἡδὴ ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ἢ ἔτι ἐνωρίτερον, ἔπνεον ἄνεμοι σφοδροὶ ἐκ δυσμῶν, ὅταν οὗτος συνέλεξε τὸ κυμαίνον ἐκεῖνο ξύλινον τεμάχιον. Τοῦτο εἶχε λοιπὸν ἔλθει ἀπὸ χώρας ἀνατολικῆς, ἀπεχούσας τοῦλάχιστον εἰκοσὶ ἡμερῶν πορείαν ἀπὸ τοῦ σημείου εἰς ὃ ὁ ναυτικός εὐρίσκειτο ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Καὶ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. Ἐν ἄλλῳ τῶν ξυλίνων τούτων τεμαχίων, ἐπεξεργασμένον διὰ παρομοίας τέχνης, καὶ κάλαμοι ὑπερβολικῶς ὕψους, ἤλθον εἰς τὴν ἀκτὴν, τῆς νήσου τοῦ Πόρτο-Σάντο, ἔνθα εἰς γυναικαδέλφους μου, Πέτρος Κορρέα, τὰς συνέλεξεν. Ἀλλὰ τῶν ὑπερμεγέθων τούτων καλῶν, ἀγνώστου εἴδους συνέλεξαν εἰς τὰς Ἀζόρας νήσους, καὶ ἐγὼ αὐτὸς τὰς εἶδον διὰ τῶν ὀρθαλμῶν μου, εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀλφόνσου Ε'. βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας. Εἶπον ὅτι αἱ κάλαμοι ἐκεῖνα εἶναι εἶδος ἀγνώστου· ἀλλὰ περὶ ὑπερμεγέθων καλῶν ὁμιλεῖ ἐπίσης ὁ Πτολεμαῖος, τῶν ὁποίων τὴν ὑπαρξὴν ἀποδίδει εἰς τὰς Ἰνδίας. Θέλετε καὶ ἄλλοι; Κορρέα καὶ κλῶνοι πευκῶν ἐρρίθησαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῶν ὀρθῶν τῶν Ἀζορῶν καὶ πευκῶν οὐδὲν ἔχον εὐρήται εἰς τὰς νήσους ἐκεῖνας.

Ἀλλ' ἀκούσατε καὶ τοῦτο, ὦ κυρία: δύο πτώματα ἀνθρώπων εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς παραλίας, ὁμοῦ μετὰ τῶν κορυμῶν τῶν πευκῶν καὶ κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ δερμάτος καὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ προσώπου, δὲν ὁμοιάζον πρὸς οὐδεμίαν φυλὴν τῆς Εὐρώπης ἢ τῆς Ἀφρικῆς. Μία γῆ, εἶνε ἐκεῖ κάτω, ἔχω τὴν θεοβιότητα περὶ τοῦτου, μία γῆ εἶναι ἐκεῖ κάτω, περὶ τῆς ὁποίας τόσα σημεῖα μᾶς ἔρχονται, σχεδὸν προκαλοῦντα τὴν ἀνακάλυψίν τῆς.

— Καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας, δὲν ἐπίσθη, εἰς τὴν ποικιλίαν, καὶ τὸσον πλοῦτον ἐνδείξεων ἀποκαλυπτικῶν;

— Δὲν ἐπίσθη, κυρία. Φίλος τῶν ἀνακαλύψεων, προστάτης τοῦ Μαρτίνου Βεζάντι, ὅστις εἰσῆγεν εἰς τὴν ναυτιλίαν τὴν χρῆσιν τοῦ ἀστrolαβίου, διὰ νὰ ἀναγνωρίζηται ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ἡλίου, τὸ σημείον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται τὸ πλοῖον, Ἰωάννης ὁ Β' μετ' ἡμετέρας, ὡς εἶχε πράξει καὶ ὁ πατὴρ του καὶ ἡχθῆ περὶ ἐπὶ, ἔδωκε νὰ ἐξετασθῇ ἡ πρότασίς μου ὑπὸ τῶν διασημοτέρων κοσμογράφων τοῦ βασιλείου του, τοῦ δὲν Ροδρίγου ἱατροῦ, τοῦ ἑβραίου Ἰωσήφ, καὶ τοῦ δὲν Διέγου Ὁρτίξ δὲ Καλλζαδίλια, ἐπισκόπου τῆς Κέντης καὶ τοῦ πνευματικοῦ του. Οἱ πεφωτισμένοι οὗτοι μετ' ἐκρηκτικῆς ὡς τραλλόν. Καί μετ' αὐτοὺς, μετ' ἀντεπολιτευθῆ ἐπίσης ἡ ἀπόφασίς ἐνδὲ συμβουλίου Ἱερουργῶν καὶ σοφῶν. Μόνον διότι ἦτο διαφόρου γνώμης ὁ δὲν Πέτρος Μενέσας, κόμης τῆς Βίλλα Ρεάλ, καὶ εἰς τῶν μᾶλλον σημανόντων ἱπποτῶν τῆς Πορτογαλλίας. ἔδωσαν προσοχὴν εἰς τὴν πρότασίν μου κατὰ τι, καὶ ἀπέστειλαν συγγρόνως ἕνα στολίσκον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν ὑπέδειξα, ἐκείθεν τῶν Ἀζορῶν.

— Ἀνελίκρινός! — Ἀνέκραξεν ἡ δόνα Βεατρίκη, μετ' ἀηδίας.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐφαρμοσθεῖσα διαδικασία ἦτο **ἀντικανονική**, ὅτι δὲν εἶχε δικαίωμα ἢ ἐκ 5 μελῶν συγκειμένη Ἱερὰ Σύνοδος νὰ δικάσῃ **κατηγορίαν** κατὰ Ἐπισκόπου, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσαχθῇ κατηγορία διὰ **μυστικῆς** ἀνακρίσεως, ἀλλὰ μόνον διὰ **φανερᾶς δέξης**, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ **κατηγοροῦ**, ὅστις ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὸ ἥμιστον τῆς ἐναντίον Ἐπισκόπου καταγγελίας, καὶ τέλος δὲν ἐπετρέπετο νὰ κλητευθῇ Ἐπίσκοπος διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, ἀλλὰ δι' ἀποστολῆς δύο Ἐπισκόπων καὶ κατὰ συνέπειαν παρὰ νόμῳ κατεδικάσθη ἐρήμην.

Ἡ ἔννοια τῆς νομικῆς διατριβῆς τοῦ κ. Τριανταφυλλίδου, ἦτο ὅτι ἔδει νὰ ἐφαρμοσθῶσιν οἱ **Συνοδικοί Κανόνες**, νὰ δικασθῇ ὁ Ἐπίσκοπος ἀπὸ **Κανονικοῦ** Δικαστηρίου καὶ νὰ χορηγηθῶσιν εἰς αὐτὸν αἱ **ἐγγυήσεις** τὰς ὁποίας τὸ ἐκκλησιαστικὸν πολίτευμα χορηγεῖ εἰς τοὺς καταγγελλομένους Ἐπισκόπους.

Εἰς ταῦτα ὅμως πρέπει νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἐκτὸς τῆς ἐξυμνήσεως τῶν Συνοδικῶν, ἡτις ἀπεδοκιμάσθη, ἡ οὐσία τῆς κυρίας κατηγορίας δὲν ἦτο σοβαρὰ, διότι ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι τοῦ Βασιλείου, καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ αὐτοὶ οἱ δικάσαντες τὸν Ἀμβρόσιον Συνοδικοί, δέχονται χρηματικὴν ἀμοιβήν, μικρὰν ἢ μεγάλην, ἀπὸ τοῦ χειροτονουμένου ἱερέως, ὥστε δὲν ἐδικαιολογεῖτο **δὲ** ἡ Ἱερὰ ἀγανάκτησις τῶν Συνοδικῶν διὰ τοιαύτην πρᾶξιν τοῦ Ἀμβροσίου, καὶ ἂν ἦτο ἀληθής.

Ἀλλ' ἡ ἀσθένεια, τὸ βαθύ γῆρας καὶ ἡ πενία τοῦ Ἀμβροσίου τὴν κατέστητε ἀνυπεράσπιστον, καὶ δις κατεδικάσθη ἐρήμην εἰς καθάρισιν, καὶ ἀφῆρέθη ἀπὸ αὐτὸν ἡ Ἐπισκοπή.

Ἡδὴ ἀπεράσισε νὰ ὑπερασπίσῃ ἐκυτὸν καὶ

τὸ ἄξιμά του καὶ θὰ ζητήσῃ, ὡς μανθάνομεν νὰ δικασθῇ ἀπὸ δικαστὰς ἀμερολήπτους καὶ **Κανονικοὺς**.

Εἰς ἐκ τῶν προσερχθέντων νὰ ὑποστηρίξωσι τὰ δίκαια τοῦ ἀναξιοπαθούτος Ἀμβροσίου τυγχάνει ὁ κ. Τριανταφυλλίδης, ὅστις συνηγωνίσθη μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1878 τῆς Θεσσαλίας ἐναντίον τῆς Τουρκικῆς τυραννίας καὶ ὅστις φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν **εἰς ἐκ τῶν ἐπιζητησάντων** ἐν ὀνόματι τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἀμβροσίου εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐπαναστάσεως.

Εἰς τὰς δύο ταύτας σπουδαιοτάτας αἰτίας τοῦ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ κ. Τριανταφυλλίδου δέον νὰ προσθέσωμεν καὶ τὸν πασίγνωστον ἐν θουσιασμόν του ὑπὲρ παντὸς ἀδίκως καταδικωμένου.

Ὁ κ. Τριανταφυλλίδης πρὸς παρασκευὴν τοῦ νομικοῦ ἐδάφους τῆς ὑποθέσεως, ἡτις φαίνεται ὅτι θὰ ἀπασχολήσῃ καὶ τὴν Ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν, δι' ἐμφανίσεως τοῦ Ἀμβροσίου ἐνώπιον αὐτῆς ἐξέδωκε νέαν μελέτην «**περὶ ἐκκλησιῶν δικῶν τῶν Ἐπισκόπων κατὰ τὸ Κανονικὸν Δέκαιον**» ἐξ 60 σελίδων, εἰς ὁποίαν διαπραγματεύεται τὴν γνωστὴν ἐμδρίθειαν καὶ πικρῆσιν του, ὅλα τὰ ἐπίμαχα θέματα τῶν ἐκκλησιῶν δικῶν καὶ ἀποδεικνύει δι' ἀκαταμαχητῶν ἐπιχειρημάτων ὅτι καὶ ἡ κατ' ἔρεσιν διαδικασία κατὰ τοῦ Ἀμβροσίου ὑπῆρξεν ἐξ ἴσου **ἀντικανονική** καὶ **ἀντεσυνταγματική**, ὅτι αἱ ἀποράσεις εἶναι ἀνίσχυροι καὶ ἀκυροὶ, καὶ ὅτι ὁ Ἀμβρόσιος ἐξακαλουθεῖ νὰ ἦναι Ἐπίσκοπος καὶ παρὰ νόμῳ ἀφῆρσεν ἡ Κυβέρνησις τὴν Ἐπισκοπὴν του ἀπὸ αὐτὸν.

Ἡ ἐπιστημονικὴ σοβαρότης τοῦ συγγραφέως,

καὶ τὸ κύρος, το ὁποῖον ἔχουσιν αἱ ἐπὶ νομικῶν θεμάτων γνώμαι τοῦ κ. Τριανταφυλλίδου, ἐμπνέουσιν ἀνησυχίαν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἐπισκοπῆς Λαρίσσης, διότι ἂν ἀληθῶς ἡ ἀπόφασίς τῆς Συνόδου, δὲν ἐφέρῃ τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους Κανονικῆς ἀποράσεως, **δὲ ἔλλειψεν δικαιοδοσίας**, τότε ὅλοι αἱ ἐπὶ γάμων πράξεις τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐπιτροπῆς Λαρίσσης εἶναι ἀκυροὶ, καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ πάντες οἱ τελεσθέντες γάμοι, ἀνεὺ ἀδείας τοῦ Ἐπισκόπου, κινδυνεύουσι ν' ἀκυρωθῶσι.

Ἐπιβάλλεται ὅθεν εἰς τὴν Ἀνορθωτικὴν Κυβέρνησιν νὰ μελετήσῃ σοβαρῶς τὸ ζήτημα καὶ νὰ ἐπανορθώσῃ ὅσα ἐναντίον τῶν Κανόνων ἐτελέσθησαν.

Ἡ δημοσία γνώμη τῆς Θεσσαλίας καταδίκασε τὴν καθάρισιν τοῦ Ἀμβροσίου, ὡς ἀδίκον ἢ τοῦ τοῦλάχιστον ἀνεπιστεπνῆ.

Ἐκ τοῦ διδλίου τοῦ κ. Τριανταφυλλίδου, δημοσιεύσαμεν τὴν **ἀναγκαιάν ἐξήγησιν** δι' ἧς καταγγέλλεται, ὅτι ὁ Ἀμβρόσιος ἐγκαταλείφθη ἀναπεράσπιστος ἀπὸ τὴν Στρατιωτικὸν Σύνδεσμον, καὶ δίδονται πληροφάνειαι τινὲς περὶ τῆς καταδιώξεως τοῦ Ἀμβροσίου ἄξιαι μελέτης καὶ προσοχῆς.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀμβρόσιος συνέταξεν ἐκκλησίαν πρὸς τὸν Πατριάρχην Κων/πόλεως, καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Πατριάρχας τε καὶ Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, καταγγέλλων τοὺς Συνοδικοὺς ὅτι ἐναντίον τοῦ Συνοδικοῦ πολιτεύματος, ἀντεπολήθησαν δικαστικὴν δικαιοδοσίαν ἐπὶ Ἐπισκόπων, ἐνῶ τοιαύτην ἔχουσιν αἱ Τοπικαὶ Σύνοδοι ἀποτελούμεναι ἐκ δέκα καὶ τριῶν Ἐπισκόπων, καθὼς καὶ τὴν παραβίασιν τῶν Συνοδικῶν διατάξεων τῆς δικαιοδοσίας.

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΙΑΣ

ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΜΕΝΟΝ

ΦΡΑΓΚΑ 20.000.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Εἰς Πάτρας, Πύργον, Καλάμας, Αἴγιον, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Λευκάδα Μάραθον, Κιάτον, Εὐλόκαστρον, Λεχαινά Ἀμαλιάδα, Ἀγουλινίτζαν, Κριεκοῦκι, Ζαχάρω, Κυπαρισσίαν, Φιλιατρά, Μεσσήνην, Μελιγαλά, Πύλον, Κορώνην, Γύθειον.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΚΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ἡ Προνομιούχος Ἐταιρία παρέχει δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ σταφιδοκάρπου ἐπὶ τόκῳ 6 ο)ο μεταπληρωτέῳ. Ἡ εἰς τὰς ἀποθήκας τῆς ἀποταμίευσις Σταφιδοκάρπου γίνεται ἀνεὺ οὐδεμιᾶς δαπάνης τῶν ἀπομεινῶν, τῶν ἐνοικίων τῶν ἀποθηκῶν βαρυνόντων τὴν Προνομιούχον Ἐταιρίαν.

Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου

ΖΑΦΕΙΡΙΟΣ Κ. ΜΑΤΣΑΣ

ΔΙΟΙΚΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ζαφ. Κ. Μάτσας, Δ. Ἡλιόπουλος, Στέφανος Φραγκιάδης

Γενικὸς Γραμματεὺς

Δ. Γαλανόπουλος

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΕΝΝΕΝΗΚΟΝΤΑ ΤΡΙΑ

Α. DUMAS

Μετάφρασις Β. Μ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπειδὴ ἡ συζήτης αὕτη ὤφειλεν ἀναγκαίως νὰ ἐπισύρῃ κατὰ μέγα μέρος τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον, ἡ ἡμέρα τῆς 28 ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ βασιλέως διὰ μίαν ἀπόπειραν φυγῆς.

Ἐπρόκειτο μόνον νὰ εἰσαγάγωσι πέντε ἢ ἕξ συνωμότες εἰς τὸ φρούριον καὶ νὰ ἐφελκύσωσι τὴν προσοχὴν τοῦ Λαφαγέτ καὶ τὴν παρουσίαν τῆς Ἐθνοφρουρᾶς ἐλὶ ἄλλου σημείου.

Ἐξέλεξαν τὰς Βικέννας.

Αἱ Βικένναι, βασιλικὸν φρούριον, φυλακαὶ τοῦ Κράτους, ἀντίζηλος τῆς Βασιλλῆς, παρουσιάσθη εἰς τὸν ὄχλον τοῦ προαστείου ὡς λείψανον τοῦ δεσποτισμοῦ ὅπερ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παραμένῃ ὄρθιον, ὅταν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἡ Βασιλλῆ, εἶχε κατεδαφισθῇ.

Κατὰ συνέπειαν, μία ὁμὰς ἐκ χιλίων διακοσίων ἢ χιλίων πεντακοσίων ἀνδρῶν μεταβαίνει εἰς Βικέννας τὴν 28 Φεβρουαρίου καὶ ἀνελθοῦσα ἐπὶ τοῦ τηλεβολοστασίου ἤρχισε νὰ κρημνίζῃ τὸ φρούριον. Εἰς τὰς δύο ὥρας μετὰ μεσημβρίαν, τὸ τηλεβολοστασίον εἶχε κατεδαφισθῇ μετὰ τῶν θωρακίων τοῦ προμαχώνος, ὅταν ἡ γούσθη τέλος νὰ κτυπήσῃ τὸ ἐγερτήριο.

Τρεῖς ἢ τέσσαρες χιλιάδες ἀνθρωποὶ ἐπλήρωσαν τὰς αὐλὰς. Ἡ Ἐθνοφρουρὰ τοῦ τόπου δὲν εἶχε ποσῶς λάβει διαταγὴν, καὶ κατὰ συνέπειαν ἠδῶναι. Ὁ στρατηγὸς Λαφαγέτ, εἰδοποιηθεὶς, ἐφθασεν μετὰ ἀποσπασμάτων ἱππικῶν καὶ πεζικῶν.

Ὁ στρατηγὸς ἐφθανε πολὺ ἀνήσυχος καὶ ἔπρεπε μία τοιαύτη σπουδαία περιήλπις νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ Κεραμεικόν.

Τὴν ἰδίαν πρωίαν, εἶχον συλλάβει, ἐξερχόμενον τῶν δωματίων τοῦ βασιλέως, ἓν ἄτομον ἐφ' οὗ εὔρον ἓν ἐγχειρίδιον.

Τὸ ἄτομον τοῦτο εἶχεν ὀδηγηθῇ εἰς τὸ κομιᾶτον τοῦ τμήματος ἐνὸς χωριοῦ Φεργιὰν καλουμένου, ἐνθα ὁ δὴ μαρχος τὸ ἀνέκρινεν· ἐκεῖ, εἶχε δηλώσει ὅτι, ἡ ἐποχὴ τῶν ταραχῶν ἐν ταῖς ὁποίαις ἔξων, ἐξαναγκάζουσα πολλάκις καὶ τὸν μᾶλλον φιλήσυχον ἀνθρωπον νὰ ἀντιτάξῃ τὴν βίαν κατὰ τῆς βίας, εἶγεν ὀπλίσει χάριν τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ὑπερασπίσεως καὶ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας καὶ τοῦτον.

Πιστοποιηθείσης τῆς ταυτότητός του παρὰ προσώπων γνωστῶν, ἅτινα καὶ ταῦτα ἀνήκων εἰς τὸ φρούριον, ὁ ἀγνωστος ἀφῆθη ἐλεύθερος.

Καὶ ἐπὶ τέλους ἦτο ἱππότης τοῦ Ἀγίου Λουβεδίκου· ὠνομάζετο Δεκοῦρ-Λατομπέλ.

Οὐχ' ἦτον τὸ γεγονός τοῦτο εἶχεν ἐγείρει ἀνησυχίας τινὰς· ἡ προκάτοχος φρουρὰ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ Κεραμεικόν καὶ ἠξίωσε παρὰ τοῦ Λαφαγέτ νὰ μείνῃ μετὰ τῆς διαδόχου φρουρᾶς.

Ταῦτα συν.βαινον, καθ' ὃν χρόνον ὁ στρατηγὸς ἔλαβε τὴν εἰδησιν τῆς ἐφόδου κατὰ τῶν Βικεννῶν καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ φρούριον.

Ἐν μέρῳ τῶν στρατευμάτων τῶν διοικουμένων ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ εἶχεν ἤδη φθάσει, καὶ ἐτέθη πρὸς μάχην.

Μόνον οἱ ὑπῆρχε διχογνωμία, πολλοὶ εὗρισκον οἱ οἱ πολῖται οἵτινες κατεδάφιζον τὸ φρούριον εὗρισκοντο καθολοκληρίαν ἐντὸς τοῦ δικαίου των, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ἱνες εἶχον κατεδαφίσει τὴν Βασιλλῆν, καὶ ἔλεγον ὑψηλῇ τῇ φωνῇ, ὅτι εὗρισκον πολὺ ἐκπληκτικὸν τὸ ὅτι ἡμποδίζοντο νὰ κάμωσι σήμερον ἐκεῖνο, ὅπερ τοῖς ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ κάμωσι χθές.

Ἄλλ' εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Λαφαγέτ οἱ γλύαροι ἐσιώπησαν, καὶ ὅσοι εἶχον ἐξέλθει τῶν γραμμῶν, ἐπανήλθον εἰς τὴν θέσιν των.

Μόνον, ὁ Λαφαγέτ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐνεργήσῃ εἰμὴ κατόπιν ἐντολῆς τοῦ δημάρχου, καὶ ὁ δὴ μαρχος ἦτο τῆς γνώμης, ὅτι ὁ λαὸς ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς κατεδαφίσεως τοῦ φρουρίου.

Ὁ Λαφαγέτ τότε, προχωρῶν πρὸς τὸν δημόσιον λειτουργόν :

— Κύριε, τῷ λέγει, ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐθνοφρουρᾶς, ἦλθον ἐνταῦθα ὅπως λάβω τὰς διατάγας σας καὶ θὰ ὑπακούσω· ἀλλὰ σὰς προειδοποιῶ ὅτι, ἐὰν καμθῇτε, ἐὰν δὲν σεβισθῇτε τὸν νόμον, αὖριον σὰς καταγγέλλω εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν.

Τὸ κέλευσμα ἦτο ὀριστικόν ὁ δὴ μαρχος ἔδωκε τὴν διαταγὴν ὅπως παύσῃ ἡ κατεδάφισις καὶ συλληφθῶσιν οἱ κατεδαφισταί.

Πάσαντα ὁ στρατηγὸς διατάσσει τὸ ἱππικόν ὅπως εἰσέλθῃ μετὰ τὴν σπάθην εἰς τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν αὐλῶν.

Ὁ ὄχλος κραυγάζει· Κ Α Τ Ω Α Ι Σ Π Α Θ Α Ι.

Ἐν μέρῳ τῶν ἱππέων τὰς θέτει ἐντὸς τοῦ κολοῦ, ἀλλὰ τὸ λοιπὸν ὀγκίζεται νὰ μὴ τὰς ἐπαναθέσῃ εἰμὴ ὅταν τὰς χρησιμοποιήσῃ, καὶ ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ ὄχλου, ὅστις ἐν διαστήματι ὀλίγων δευτερολέπτων διελύθη.

Ἐξήκοντα κατεδαφισταί περιέπεσαν εἰς χεῖρας τῆς Ἐθνοφρουρᾶς.

Οἱ ἄλλοι διέφυγον καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ προάστιον τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου μετὰ τὴν πρόθεσιν ὅπως ἐξεγείρωσι ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς ἀπολευθερώσεως τῶν αἰχμαλώτων.

Ἀλλὰ, διότι τὸ κίνημα ἦτο κίνημα διηυθετημένον, καὶ κατὰ συνέπειαν, δὲν εἶχε μεγίλας ριζὰς ἐντὸς τοῦ πλήθους, ἐξηγέρθησαν καὶ δικαίως πολλοὶ ὥστε νὰ εἴπωσιν εἰς τὸν Λαφαγέτ ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος δι' αὐτὸν ἐὰν διεσχίζετο τὸ προάστιον μετὰ τῶν αἰχμαλώτων.

Τοῦτο ἦτο ἀφορμὴ ὥστε ὁ στρατηγὸς νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασιν, καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν. Ἐσχημάτισε ἐν ἰσχυρὸν σῶμα ἐτοποθέτησε τοὺς αἰχμαλώτους εἰς τὸ κέντρον, καὶ διέταξε νὰ προπορευθῇ μία προφυλακὴ μετὰ τηλεβόλων.

Ἡ διαβασίς ἐγένετο, ὡς τὴν εἶχε προῖδει, ἄνευ ἀντιστάσεως σοβαρᾶς. Δύο ἄνδρες μόνον διότι εἶχον ἀπομενωθῇ, ὁ εἰς αὐτῶν ἐπληρώθη διὰ βολῆς πιστολίου, ὁ ἕτερος ἐδέχθη τρία βλήματα λίθων.

Ἐκυρίευσαν πάντοτε ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, τὸ Δημαρχεῖον, ἔπειτα τὴν φυλακὴν τῶν Δικαστηρίων, ἐνθα οἱ αἰχμαλῶται ἐτοποθετήθησαν.

Ὁ Λαφαγέτ, θριαμβεύων, κατὰ τὸ ἡμισυ ἀποδοκιμαζόμενος, κατὰ τὸ ἡμισυ ἐευφημούμενος, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς κυμαινόμενας δημοτικότητας, ἦτο μακρὰν τοῦ ν' ἀμφιβίβλη, ὅτι ὑπῆρξε θῦμα μιᾶς πλαστῆς ἐφόδου, ὅταν ἐπιστρέφων εἰς τὸ Κεραμεικόν, εὗρηκε πάντας ἐν ἀναβρασμῷ.

Ἐντὸς τριῶν ὥρων, τὸ φρούριον, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τις πῶς, ἐπληρώθη ἐξ ἀνθρώπων ἀγνώστων· αἱ ἀνθρωποὶ οὗτοι εἰσῆλθον τῇ ἀγνοίᾳ τῆς Ἐθνοφρουρᾶς, διὰ μιᾶς θύρας, τὴν ὁποίαν ἤνοιξεν ὁ κ. δὲ Βιλλεκιέρ, πρῶτος θαλαμηπόλος.

Ἦσαν ἑξακόσιοι, ἔλεγον, καὶ ἦσαν ὅλοι ὠπλισμένοι, διὰ ξιφοφόρων ράβδων καὶ ἐγχειριδίων.

Ἄλλ' ἤδη ὁ κ. δὲ Γκουβιόν, ὑπασπιστῆς τοῦ στρατηγοῦ εἶχε λάβει τὰ μέτρα του· εἶχεν ἀνέλθει παρὰ τῷ βασιλεῖ, διὰ νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι συνέβηεν.

Ὁ βασιλεὺς προσεποιήθη, ὅτι ἠγνόει τὰ πάντα, καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἑξακοσίων ἐκείνων προσώπων.

Ὁ κ. δὲ Βιλλεκιέρ ἀπήντησεν εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι οἱ εὐτατρίδαι αὐτοῦ, ἀνησυχούντες διὰ τὰ γενόμενα τῶν Βικεννῶν, συνῆλθον ὡς τάχιστα εἰς Κεραμεικόν διὰ νὰ τὸν ὑπερασπισθῶσι ἐν περιπτώσει ἀνάγκης.

Ὁ βασιλεὺς τότε ἀποδοκιμάζει ρητῶς τὸν ὑπερβίλλοντα ζῆλον τῶν κυρίων ἐκείνων, καὶ δηλοῖ ὅτι θεωρεῖ ἐαυτὸν ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ μέσῳ τῆς Ἐθνοφρουρᾶς.

Ἡ Ἐθνοφρουρά, μαγευθεῖσα ἐκ τῆς

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΔΗΜΗΓΟΡΕΙΝ

 ΑΓΓΕΛΟΥ ΜΑΓΙΟΡΑΝΑ
 Μετάφρασις Β. Μ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ 34)

Σημειῶ ἀμέσως τὸ ρητορικὸν θάρρος οὐδὲν κοινὸν ἔχει μετὰ τῶν ἄλλων εἰδῶν τοῦ θάρρους, κοινῶς ἐννοουμένων ἢ ἐκδηλουμένων.

Ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσωμεν μετὰ πόσης εὐκολίας μερικοὶ ἐμπίπτουσιν εἰς τὸ δημόσιον βῆμα καίτοι εἰσὶν πτωχοὶ πνεύματος, ἀναπτύξεως, ἐμπιστοσύνης· καὶ πῶς ἐν ἀντιθέσει ἄλλοι, καίτοι ἱκανώτατοι, ὑπολείπονται. Τοῦτο ἐξηγεῖται, ὅτι οἱ μὲν πρῶτοι εἶναι θαρραλέοι οἱ δὲ δεῦτεροι δειλοὶ· οὐχὶ εἰς μάτην ἐλέχθη· rectus est quod

disertos facit. Τὸ ρητορικὸν θάρρος δὲν εἶναι τὸ φυσικὸν ἐκείνο, ὅπερ ἀψηφεῖ κινδύνους ὑλικούς, ἀπειλοῦντας αὐτὸ διὰ δυνάμεων ὑπερτέρων αὐτοῦ, οὔτε ἐκείνῃ τὸ πολιτικόν, ὅπερ ἀντιμετωπίζει εὐθύνas καὶ ζημίας τάξεως ἠθικῆς ἢ οἰκονομικῆς, ὅπερ ἐκθέτει εἰς κίνδυνον καὶ ἐλευθερίαν καὶ εἰρήνην καὶ πλοῦτη καὶ ἀγαθὰ· ἀλλ' εἶναι κατ' ἰδιόρρυθμον, συνιστάμενον ἐν τῇ προσοχῇ τοῦ νὰ μὴ καταπτοηθῇ ὑπὸ τοῦ πλήθους, καὶ ἐν τῇ σπουδῇ τοῦ νὰ μάθῃ νὰ ἀντιμετωπίζῃ αὐτὸ. Δύναται τις νὰ τὸ παραλληλίσῃ πρὸς τὸ ἐρωτικὸν θάρρος· εἰδικωτά-

την μορφήν τολμῆς, ἐν τῇ ἀναπτύξει σχέσεων ἐρωτικῶν μετὰ γυναικῶν (πῶς νὰ τὰς περιστοιχίσῃ πῶς νὰ τὰς γοητεύσῃ, πῶς νὰ τὰς κατακτήσῃ)· ἀρετὴν τὴν ὁποῖαν πολλοὶ κατέχουσιν ἔστω καὶ ἂν δὲν βοηθοῦνται ὑπὸ ὑδενὸς φυσικοῦ, ἠθικοῦ ἢ κοινωνικοῦ δώρου, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὁποῖαν πολλοὶ ἄλλοι (καὶ αὐτοὶ οἱ νέοι, οἱ ὄνειροπόλοι, οἱ συμπαθεῖς, οἱ ἀνεπτυγμένοι, οἱ πλούσιοι) ὑστεροῦσι. Τὰς γυναῖκας τὰς εὐαρεστείῃ τὴν τολμήν τῶν ἐραστῶν· κατ' ὅμοιον τρόπον ἀρέσκει εἰς τὰ πλήθη. — Ἄπερ ἐπίσης ὑπὸ τοιαύτην ἐποψίν ἀποκαλύπτονται γυναικώδη — ἢ αὐθάδεια τῶν ρητόρων.

Παρὰ πολλῶν τὸ παρουσιάζεσθαι πρὸ τοῦ δημοσίου φαίνεται ὅτι εἶνε μία προσέλευσις εἰς λανθάνοντα ἀγῶνα, ἢ πρὸς κακῶς προσπεποιημένην ἔριδα.

Φοβοῦνται μήπως ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς ἄλλην ἐκραγῇ ἡ σύρραξις. Φαίνεται ὅτι νικᾷ ὁρμήτωρ τὸν καλυφθῆναι ὑπὸ πειρημιῶν ὅτι νικᾷ τοῦναντίον τὸ ἀκροατήριον, ὅταν ἀπ' οὗ ἀρχίσῃ νὰ ὀπλίζεται μετὰ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν περιφρόνησιν, καταλήγει εἰς τὰς ἀποδοκιμασίας καὶ τὰς διαμαρτυρίας.

Οἱ δειλοὶ ἐν τῇ ρητορικῇ (καὶ εἶναι πολὺ πολυαριθμότεροι παρ' ὅσον πιστεύεται) δὲν δύνανται νὰ ὑποστηρίξωσι τοὺς μέλλοντας λόγους τῶν εἰ μὴ κατὰ τρόπον βίαιον, ἢ μᾶλλον μάχιμον. Ἐνῷ ἀπ' ἐνὸς ὠθοῦνται νὰ ὁμιλήσωσιν ὅπως ἐκπληρώσωσιν ἐν καθήκον, ἢ ὅπως ἐκτελέσωσι μίαν ἐντολήν, ἢ ὅπως προσφέρωσιν μίαν ὑπηρεσίαν, ἢ τέλος ὅπως ὑπακούσωσιν εἰς τὴν ἐαυτῶν συνείδησιν ἀναδεικνύοντας τὴν ἀξίαν τῶν ὁμῶς, ταῦτο χρόνως, καταλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ παρίστανται κατώτεροι ἐαυτῶν καὶ παρὰ προσδοκίαν. Ὑπερβάλλουσιν, ἐν τῇ τεταραγμένῃ φαντασίᾳ, τὰς ἀδημονίας, ἢ μᾶλλον τὰς δυσφορίας τῶν ἀκροατῶν· ὑποθέτουσιν ὅτι οἱ ἀντίπαλοι δύνανται νὰ συλλάβωσι τὴν σύμπτωσιν ἐκείνην διὰ νὰ ἐξεγείρωσι κινήματα ἐχθρικά· καταλαμβάνονται ὑπὸ εἰδους ἀληθοῦς ἢ προσομοίου, καίτοι φαντασιώδους, μανίας καταδιώξεως. Πολλοὶ ὀπισθοχωροῦσι καὶ μεταβάλλοντες γνώμην, ἐκ πραγματικῆς δειλείας, ἀρνοῦνται, ἀκριβῶς τὴν τελευταίαν στιγμὴν, νὰ ἀπαγγείλωσι λόγους, καίτοι πρὸ χρόνου μακροῦ παρεσκευασμένους. Πόσοι λιποτάττει εἰς ἀνυπατάγη, εἰς συμπόσια, εἰς συνέδρια καὶ εἰς αὐτὰς εἶτι τὰς κοινοβουλευτικὰς αἰθούσας, παραιτοῦνται τοῦ λόγου μετὰ τὴν πρόφασιν, ὅτι παρήλθεν ἡ ὥρα ἢ ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦσι νὰ καταχρασθῶσι τῆς ὑπομονῆς τῶν ἀκροατῶν ἤδη κεκοπιακότων, ἢ διότι δὲν θέλουσι νὰ ἐπαναλάβωσιν πράγματα ὑπὸ ἄλλων λεχθέντα ἤδη, ἢ τινος ἐπελθούσης αἰφνιδίας ἀδιαθεσίας· ἀλλὰ πράγματι διότι τοῖς ἐξέλειπε τὸ θάρρος τοῦ νὰ «λάβωσι τὸν λόγον» τοῦ νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τόσα ὅματα καὶ ὥς ἀναμενόντων, τοῦ νὰ γείνωσι κέντρον βολῆς τῆς ἀπλήστου καὶ φιλοκάκου περιεργείας τοῦ κοινοῦ.

Οἱ τοι, οἵτινες δὲν ἔχουσι τὸ θάρρος νὰ ὁμιλῶσι, στρέφονται, ἀντιθέτως, ὅπως πρὸς ζῶα σπάνια, καὶ μετὰ ὀφθαλμοὺς ἐκστατικούς, πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ὁμιλοῦσι. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Ἰωάννης Ἰάκωβος Ρουσσώ. Ἐγὼ αὐτὸς πλειστάκις εἶδον πρόσωπα ἀνεπτυγμένης νοήσεως, ἀνέλλιπούς μορφώσεως, ἀλλ' ἐν τῷ δημηγορεῖν δειλότατα, νὰ ἀκροῶνται μετὰ νηπιώδους καταπλήξεως, οὐχὶ καὶ ἀνευ φθόνου τὴν περισσὴν εὐφράδειαν μερικῶν, εἰθισμένων εἰς τὸ νὰ παραθέτωσι αὐθαδέστατα λέξεις τόσον πομπώδης ὅσον καὶ κενᾶς.

δηλώσεως ταύτης τοῦ βασιλέως, ἤρξατο νὰ καταλαμβάνῃ πόσας τὰς ἐξόδους, καὶ προέβη εἰς τὸν ἀφοπλισμόν.

Ὁ Λαφαγὲτ κατέφθασε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ ἐθνοφρουρὰ ἦτο ἀπασχολημένη εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην· μεταξὺ τῶν συνωμοτῶν, ὁ Λαφαγὲτ ἀνεγνώρισε τοὺς κ. κ. δ' Ἀγούστι, δ' Ἐπρεμεσνίλ, δὲ Σωβινῦ, δὲ Φοντέιλ, δὲ Λα Βουρδοναί, δὲ Λιγέρ, δὲ Φωζέτ, δὲ Δουβίλ· καὶ ἕκτοτε ἡ πεποιθήσις του ἐδραιώθη. Οὐδεὶς, ὅμως ἀνέστη· ξίφη καὶ ἐγχειρίδια, ὅλα κατετέθησαν ἐπὶ τοῦ τάπητος· καὶ μετὰ τοῦτο ἕκαστος ἀφῆθη ἐλεύθερος.

Ἄλλ' ἀπητιέτο ἐν παράδειγμα, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν βασιλέα, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν κ. δὲ Βιλλεκιέρ· ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτόν, μετὰ τοῦ ὕφους ἐκείνου, ὅπερ μόνον εἰς αὐτόν προσωμοίαζεν, καὶ τὸ ὁποῖον τὸν ἐχαράκτιζεν ἰδιαζόντως.

— Εὐρίσκω πολὺ παράδοξον, κύριε, τῷ εἶπεν, ἀφοῦ, κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τοῦ κ. δὲ Γκουβιὸν διετάχθητε νὰ μὴ ἐπιτρέψῃτε νὰ εἰσέλθῃ οὐδεὶς ἐκτὸς τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας, σεις ἐκπληρώσατε τὰ διαμερίσματα ἀνδρῶν ὀπλισμένων, ξένων πρὸς τὴν Ἐθνοφρουράν. Ἐὰν εἶνε καλοὶ πολῖται, διατὶ δὲν ἐφόρεσαν τὴν στολὴν διὰ νὰ λάβωσι τὴν τιμὴν νὰ ὑπηρετήσωσι μετ' ὑμῶν; Ἐὰν δὲν εἶνε δὲν θὰ τοὺς ἀνεχθῶ ἐνταῦθα. Ἐγγυῶμαι εἰς τὸ ἔθνος διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ βασιλέως· καὶ δὲν θὰ τὸν ἐθεώρουν ἐν ἀσφαλείᾳ ἐφ' ὅσον τὸν βλέπω περιστοιχούμενον ὑπ' ἀνθρώπων τοῦ εἶδους τούτου.

— Ἀλλό, στρατηγέ, ψελλίζει ὁ κ. δὲ Βιλλεκιέρ σὰς βεβαιῶ, ὅτι εἰ κύριοι οὔτοι εἶνε ἄξιοι πάσης ἐμπιστοσύνης.

— Εἶνε πιθανὸν ὅτι χαίρουσι τὴν ὑμετέραν, ἐπανελάβεν ὁ Λαφαγὲτ· ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν χαίρουσι ποσῶς τὴν ἐμήν. Συνεπῶς, κύριε, σκεφθῆτε καλῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ στρατηγός, ἐὰν παρόμοιον γεγὸνός συμβῇ εἰς τὸ μέλλον, δηλῶ εἰς τὴν Συνέλευσιν ὅτι δὲν ἐγγυῶμαι πλέον διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Βασιλέως.

— Ἐν τούτοις κύριε, ἐπανελάβεν ὁ

κ. δὲ Βιλλεκιέρ, ὁ πρῶτος εὐπαιρίδης ὢν ὑπεύθυνος....

— Ὑπεύθυνος! διέκοψεν ὁ Λαφαγὲτ· ἀλλ' ἀγαπητέ μου κύριε, ἐὰν συμβαίνει εἰς τὸν βασιλέα, τὸ ἔθνος δὲν θὰ ἐξήτει τίποτε ἀπὸ σᾶς, θετέον ὅτι τοῦτο ἀγνοεῖ καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν σας. Ἐν πάσει περιπτώσει, ἐὰν οἱ ἐσωτερικοὶ ἀξιωματικοὶ εἰσὶν ὑπεύθυνοι, πρέπει νὰ ἀποπεμφθῇτε, σεις καὶ ὅλοι οἱ ἀριστοκράται καὶ νὰ ἀντικατασταθῇτε διὰ φίλων τῆς Ἐλευθερίας.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ στρατηγὸς ἐδημοσίευσεν τὴν ἀκόλουθον ἡμερησίαν διαταγὴν·

«Ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς φρονεῖ ὅτι ὁ φεῖλει νὰ γνωρίσῃ εἰς τὸν στρατὸν ὅτι ἔλαβε τὰς διαταγὰς τοῦ Βασιλέως ἵνα τὰ διαμερίσματα τοῦ φρουρίου μὴ πληρωθῶσι τοῦ λοιποῦ παρὰ τῶν ἀνθρώπων, ὧν τινες ἀναμφιβόλως ἐξ ἐλικορνοῦς ζήλου, ἀλλὰ τῶν ὁποίων πλεῖστοι ἐπίσης ἐκ ζήλου δικαιοτάτα ὑπόπτου, ἐτόλμησαν χυθεῖν νὰ τεθῶσι μετὰ τῆς Ἐθνοφρουρᾶς καὶ τοῦ Βασιλέως. Ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς μετὰ τὰς διαταγὰς τοῦ Βασιλέως ἐκοινοποίησεν διαταγὴν εἰς τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ προσωπικοῦ τοῦ φρουρίου, ὅπως λάβωσι μέτρα διὰ νὰ προλάβωσι παρομοίαν ἀκοσμίαν.

Ὁ Συνταγματικὸς Βασιλεὺς πρόειπε καὶ θέλει νὰ περιστοιχῇται παρὰ στρατιωτῶν τῆς ἐλευθερίας. Τὰ πρόσωπα ἅτινα θὰ ἔχωσιν εἰς τὰς χεῖράς των τὰ ὅπλα, τὰ ὁποῖα τοῖς κατεσχέθησαν χυθεῖς ἐντὸς τοῦ φρουρίου, παρακαλοῦνται ὅπως ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸν ἐπὶ τὴν σύνδικον τῆς κοινότητος».

Ἡ συνωμοσία αὕτη παρήγαγε μέγαν κρότον, πολλὴν περισσότερον τοῦ θορύβου ἀναμφιβόλως ἐν αὕτῃ ἤξιζε νὰ προξενήσῃ. Αὕτη ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς συνωμοσίας τῶν ἱππιτῶν τοῦ ἐγχειρίδιου, καθ' ὅσον βεβαιῶσιν, ὅτι εὐρέθησαν ἐπὶ τῶν συνωμοτῶν μάχιμοι παρομοίου σχήματος.

Ὁ Προεδρὸς, εἰς τὸ βιβλίον του περὶ Ἐπαναστάσεων, δίδει μίαν εἰκόνα τοῦ ὅπλου τούτου μετὰ μιᾶς παραδόσεως πλεχθείσης περὶ αὐτό.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

„Η ΚΡΑΥΓΗ“

ΤΟΥ ΕΚΠΝΕΟΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ

ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

*Εκδιδόμενη κατά Κυριακήν

ὑπὸ Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΣΤΗΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ	δραχμὰς	5
» » ΕΞΑΜΗΝΟΙ	»	8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ	φράγκα	10
» » ΕΞΑΜΗΝΟΙ	»	5

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΗΜΗΣΕΙΣ

Ἐν τῇ Β'. Σελίδι :	ὁ στίχος	δραχ.	1 —
» » Δ'.	» » »	»	0.80
» » Ε'.	» » »	»	0.50
» » Ζ'.	» » »	»	0.30
» » Η'.	» » »	»	0.25

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οὐγὶ πλέον τῶν 10 στίχων. — δρ. 10 —

Συνδρομαὶ καὶ δημοσιεύματα

προπληρώνονται

1911· Φεβρουάριος· ἡμέραι 28

20

ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἡ ρητορική δειλία εἶναι γεγονός ψυχικόν, ὅπερ ἐκδηλοῦται διὰ φυσικοῦ φαινομένου ὁρρότητος, μεταλλαγῆς τῆς φυσιογνωμίας, πίεσεως τοῦ θώρακος, συνθλίψεως τοῦ στομάχου, ζήρασις τοῦ λάρυγγος, παγεροῦ ἰδρώτος . . . Ὁ Κικέρων, ἑπνοῶν (οὐδὲν ἦτον!) ἑαυτὸν, ἀφῆκε γεγραμμένον ἐν τῷ περὶ Ρήτορος, ὅτι πολὺ συχνά (saepissime), κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς δημογορίας ὠχρία καὶ ἔτρεμε . . .

...experior ut exalbescam in principiis artubus dicendi et tota mente atque omnibus contremiscam.

Εἰς τοὺς δειλοτάτους ἐν τῇ ρητορικῇ φαίνεται ἐνίοτε, ὅτι εὐρίσκονται ἐπὶ ἐνὸς κυμαινόμενου πλοίου ἐντὸς πολυταράχου ὠκεανοῦ (εἰς τὴν φυσικὴν ταραχὴν τῆς ναυτίας, ἐνοῦται καὶ ἐκείνη ἡ ψυχικὴ τοῦ τρόμου τοῦ ναυαγίου) ἄλλοτε φαίνεται, ὅτι προσεγγίζουσι τὴν ἄβυσσον ἐνὸς τυφῶνος, τοῦ ὁποίου ὁ βυθὸς ὁ ἄπειρος προκαλεῖ τὸν ἱλιγγόν· ἡ φαίνεται, ὅτι βαδίζουσι κλονιζόμενοι ἐπὶ ἐνὸς κινήτου ἐδάφους, τὸ ὁποῖον τὰ ὕδατα ἀδυσωπῆτος ἀνυψωθέντα ἀπειλοῦσι νὰ καλύψωσιν. Ὁ Γιοβανέλης παρέβαλε τὴν συγκίνησιν τοῦ ὁμιλοῦντος δημοσίᾳ πρὸς ἐκείνην τοῦ θέτοντος τὸν πόδα ἐφ' ἐνὸς ἔρπετου :

— ut nubes pressit qui calcibus anguem.

Οἱ ψυχικοὶ λόγοι τοῦ φόβου εἶναι πολλοὶ καὶ διάφοροι· ἀλλὰ πάντες ἀνάγονται εἰς ἐκείνην τὴν χαρίεσαν ἀντίληψιν τοῦ παιδίου, τὴν ὁποίαν ἔσχεν ὁ Πλάτων, ὅταν ἔθεσεν εἰς τὸ στόμα τοῦ Κέρητος ἐν τῷ Φαίδωνι, τοὺς λόγους : « ὦ Σώκρατες, πειρῶ ἀναπείθειν μᾶλλον δὲ μὴ ὥς ἡμῶν δεδιότων, ἀλλ' ἔσως ἐν,

τις καὶ ἐν ἡμῶν παῖς, ὅστις τοιχὺ τὰ φοβεῖται. Τοῦτον οὖν πειρώμεθα πείθειν μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον, ὥσπερ τὰ μορμολύκεια ! » Καὶ ὅντως φαίνεται, ὅτι τις ἢ τί ταρασσει τὴν ψυχὴν τῶν πεφοβισμένων καὶ τοὺς καταπτοεῖ.

Ἀναλύοντες, ὡς σημειώσωμεν ἐξ ἀρχῆς, μίαν ἔννοιαν ἐνστίκτου αἰδημοσύνης ἢ συστολῆς, ἣτις εἰς πολλοὺς δὲν ἐπιτρέπει νὰ παρουσιασθῶσιν, ἀνευ στενοχωρίας, πρὸ τοῦ δημοσίου. Ἄς προσδέσωμεν αὐτὴν τὴν συνείδησιν τῆς δυσχερείας τοῦ ὁμιλεῖν δημοσίᾳ. Πολύριθμοι εἰσὶν αἱ ἀφορμαί, ἐξ ὧν δύναται νὰ ἀποτύχῃ ὁ ρήτωρ· μία στιγμή λήθης, μία φράσις ἄστοχος, μία παραφωνία ἀτυχῆς, μία ἀδιαθεσία αἰφνιδιαία, μία διακοπὴ οἰαδήποτε ἐκ μέρους τοῦ κοινού, ἐν ἐπεισόδῳ οἰουδήποτε εἰδους, καὶ κωμικόν.

ἔστω

Διηγούνται ὅτι ἡ πρώτη παράστασις τοῦ Κουρέως τῆς Σιβίλλης, ὑπέστη πολὺχροτον ἀποτυχίαν, τῆς ὁποίας ὁ κολοφών ἐσημειώθη ἐκ τῆς αὐθάδους διαβάσεως μιᾶς γάτας, ἐκ τῆς σκηνῆς. Πῶς καὶ πόσον οἱ ρήτορες δὲν πρέπει νὰ φοβῶνται, μήπως κανεῖς γάτος ἀδιαφόρου εἰδους ἔλθῃ νὰ ταραξῇ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς εὐφραδείας τῶν! Τοῦναντίον, ἵνα παρατηρήσῃ τις καλῶς, ἡ κυριώτερα ἀφορμὴ ἡ ψυχολογικὴ τοῦ ρητορικοῦ φόβου εἶναι, ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ πιθανότης τοῦ νὰ συμβῇ ἐξωτερικὸν ἐπεισόδιον οἰονδήποτε, προσερχόμενον εἴτε ἐκ τῶν ἀκροατῶν, εἴτε ἐκ τοῦ περιβάλλοντος, εἴτε ἐκ τῶν πνευμάτων, ἀγνωστον. Φοβίζει τὸ δὲν γνωρίζω τι· πᾶν ὅτι δύναται νὰ συμβῇ δὲν γνωρίζω πῶς, καὶ δὲν γνωρίζω πόθεν.

(*Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΜΕΤΟΧΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ

ΔΡΑΧΜΑΙ 50,000,000
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν Λονδίῳ, Ἀλεξανδρείᾳ, Καίρῳ, Καρ-
τούμ, Κων)πόλει (ἐν Γαλατῇ καὶ Σταμπούλ,)
Θεσσαλονίῳ, Καβάλλᾳ, Σμύρῳ, Πειραιῇ,
Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Κολάμυς, Λαρίσση,
Τριπόλει, Χανίοις, Ἡρακλείῳ, Ρεθύμνῳ
Κρήτης.

Τηλεγραφικὴ διεύθυνσις : ΑΘΗΝΑ·Γ·ΚΗ

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν ἐκτελεῖ πᾶσαν Τραπεζικὴν ἐργασίαν, ἥτοι :
Προκαταβολὰς ἐπὶ ἐμπορευμάτων, χρεωγράφων καὶ συναλλαγματικῶν, προεξοφλήσεις, εἰς-
πράξεις τοκομεριδίων, γραμματίων ἐπὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς καὶ Χρηματιστικὰς
ἐντολὰς. Ἐκδίδει Συναλλαγματικὰς, Ἐπιταγὰς, πιστωτικὰς ἐπιτολὰς, ἐνεργεῖ δὲ καὶ τηλεγρα-
φικὰς ἐντολὰς πληρωμῆς εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Εὐρώπης. Ἀνοίγει τρεχομένους λογα-
ριασμούς.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν πρὸς ἐμψύχωσιν τοῦ παρὰ τῷ λαῷ
πνεύματος τῆς ἀποταμιεύσεως προσδιώρισε τὸν 4 ο)ο ἐτησίως διὰ τὰς ἐν τῇ Ταμειευτηρίῳ
τῆς καταθέσεις, ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν παρέχουσα πᾶσας τὰς εὐκολίας διὰ
τὰς καταθέσεις καὶ ἀπολήψεις τῶν πελατῶν τῆς.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Ἡ ΤΡΑΠΕΖΑ δέχεται καταθέσεις εἰς χρυσόν, εἰς ἐπιταγὰς chèques ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κα
εἰς τραπεζογραμμάτια, πληρώνοντα τὸν.

Διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν	3 ο)ο
» » » μετὰ 3 μῆνας	3 1)2 ο)ο
» » » μετὰ 6 μῆνας	4 ο)ο
» » » μετὰ 12 μῆνας	5 ο)ο

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις εἰς ἀποδοτέας εἰς ὃ νόμισμα ἐνηργήθησαν, αἱ δὲ εἰς ἐπι-
ταγὰς (chèques) τῆς Τραπεζῆς ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ἀνταποκριτῶν τῆς. Οἱ δεδολευμένο
τόκοι πληρώνονται καθ' ἑξαμηνίαν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

ΤΜΗΜΑ ΤΙΤΛΩΝ

Ἡ Τράπεζα δέχεται καταθέσεις χρεωγράφων πρὸς φύλαξιν ἀντὶ ἐλαχίστων δικαιωμά-
των ἐπιφορτίζεταί, δὲ καὶ τὴν εἰσπραξίν τοκομεριδίων Ἑλληνικῶν καὶ Εὐρωπαϊκῶν χρεωγράφων
παντὸς εἰδους.

Ἐκτελεῖ χρηματιστικὰς ἐντολὰς ἀντὶ τῶν συνήθων μεσιτικῶν δικαιωμάτων.

Ἐννοικιάζει διαμερίσματα χρηματοκιβωτίων διαφόρων διαστάσεων ὑπὸ ἄρτους λίαν εὐ-
νοϊκοῦς διὰ τὸ καινόν.